

Lord
genaamd
De groote

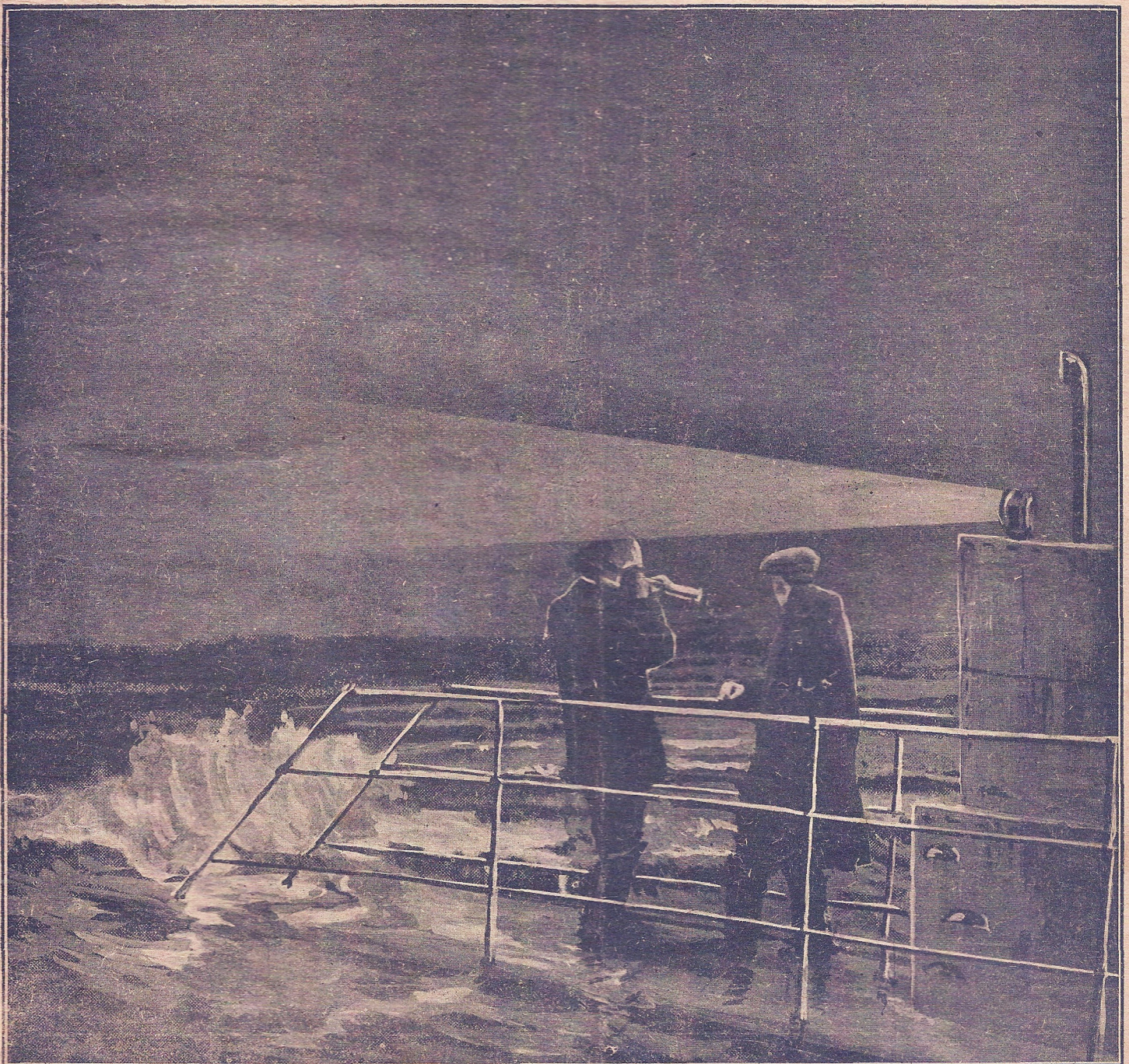

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 252

De Gouden Spin

20 Cent

Geruimen tijd bleven beide vrienden het schouwspel gade slaan.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL • SINGEL 326 • AMSTERDAM.

DE GOUDEN SPIN.

HOOFDSTUK I.

Het oude boek.

Op een morgen in het laatst van de maand Mei stond een man van rijzige gestalte in een klein, zeer oud boekenwinkeltje in een der volksbuurten van Londen, die met groote aandacht verdiept scheen te zijn in de lezing van een oud werk.

Het was een in perkament gebonden boek, dat van ouderdom geheel uit elkaar hing, en blijkbaar gedrukt was toen de boekdrukkunst nog in haar kinderschoenen was.

Het was in de Fransche taal geschreven en hier en daar met fraaie houtgravures versierd.

Behalve de man die het boek stond te lezen waren er nog twee personen in den winkel; de winkelier, een oud gebogen mannetje met een geheel kaal hoofd en een verbazend grooten hoornen bril op een gebogen neus, die zich op geregelde tijden bediende uit een geweldige nuifdoos van schildpad, en de winkelbediende, een jonge man van omstreeks twintig jaar, met een sluw gezicht en kleine zwarte oogen onder het laag voorhoofd, handen met bijzonder lange vingers en zwarte nagels en sluit haar.

De boekhandelaar stond achter de toonbank, bezig met het doorbladeren van eenige boeken die hem zooveel gebracht waren, en de winkelbediende verdeelde blijkbaar zijn tijd tusschen het afstoffen van de rijen boeken, die op een groot aantal planken gerangschikt waren, en het kijken naar den goed gekleeden klant.

Deze scheen daar echter volstrekt niets van te bemerken.

Daar het in den winkel, met zijn kleine ruiten en zijn lage zoldering vrij donker was, had hij zich met het boek in de hand wat verder naar de deur begeven om van het licht in de nauwe straat te kunnen partij trekken.

Met den fraaien wandelstok onder den arm gekneld, stond hij zoo geruimen tijd onbeweeglijk stil, zonder een oog op te slaan.

Toen klapte hij echter het boek dicht, trad weder op de toonbank toe en vroeg:

— Wat moet dit boek kosten, mijn waarde heer?

De boekhandelaar nam het boek uit de handen van den klant, draaide het om en om, bekeek de plaatjes alsof hij ze voor het eerst zag, bromde eenige onverstanebare woorden, en zeide ten slotte:

— Twee pond sterling is niet te veel, mijnheer! Het is een zeldzaam werk, en hebt gij wel op de houtgravures gelet?

— Die heb ik inderdaad gezien, antwoordde de klant glimlachend. Het boek is echter minder zeldzaam dan gij meent, al zullen er hier te lande waarschijnlijk minder exemplaren van bestaan dan in het land waar de ontdekkingsreiziger thuisbehoort die het schreef. Wij zullen er echter niet langer over twisten, hier zijn uw twee pond sterling!

De boekenliefhebber had onder het spreken twee goudstukken uit zijn zak genomen en ze achteloos op de toonbank geworpen.

De oude boekhandelaar wilde het werk in een stuk

papier pakken, maar de klant weerhield hem met een gebaar.

— Laat dat maar, zeide hij. Het boek is niet groot — ik kan het zoo wel in een van mijn zakken steken!

Hij liet het oude boek in een zak van zijn lichtgrijze overjas glijden, knikte den boekhandelaar toe en verliet den winkel.

Hij volgde eenigen tijd de nauwe met hobbelige klinkers geplaveide straat, zeker een der oudste van Londen, en waar zich vrij veel boekwinkels bevonden, die voor het meerendeel slechts tweede handsboeken en dan nog liefst zoo oud mogelijk verkochten.

Hij bereikte nu een bredere straat, waar een fraaie blauw gelakte auto op hem scheen te wachten.

De chauffeur, die een krant had zitten lezen, stak deze snel in zijn zak en ging rechtop zitten zoodra hij zijn meester zag aankomen.

Deze trad op hem toe en zeide op zachten toon:

— Naar huis, Henderson!

Hij zette den voet op de treeplank en wilde instappen.

Toen hij toevallig een blik terzijde wierp zag hij dat de bediende uit den boekwinkel op eenigen afstand stond en naar hem keek.

Hij deed wel alsof hij de platen in de uitstalling van een winkel bewonderde, maar het was duidelijk dat hij in de spiegelende ruit naar den eigenaar van de fraaie auto staarde.

Deze haalde de schouders op, stapte in, en klapte het portier achter zich dicht.

De auto zette zich in beweging.

Blijkbaar kende de chauffeur in dit stadsgedeelte voortreffelijk den weg, want hij aarzelde geen oogenblik, maar reed met groote behendigheid door het warnet van kronkelende straten en over de tallooze pleinen.

Toen de boekenliefhebber ongeveer een half uur onderweg was, welken tijd hij besteed had aan het bestudeeren van zijn nieuwen schat, keerde hij zich nog eens om en wierp als bij toeval een blik door het vierkante stuk spiegelglas dat zich in den achterwand van de auto bevond.

Een trek van verbazing vertoonde zich op zijn scherp geteekend mannelijk gelaat.

— Wat zou die sijnleur nu toch wel van mij willen, mompelde hij in zich zelf. Daar zit hij zoo waarlijk op een motorrijwiel en houdt de auto voortdurende in het oog! Dat bevalt mij niet — evenmin als het gezicht van dat jonge mensch me bevallen heeft! Wij zullen in ieder geval onze voorzorgen nemen.

Hij bracht de hand naar een kleinen koperen knop, die onder aan de zitbank was aangebracht, en trok er aan.

Hij bracht nu een mechaniek in beweging, waardoor de nummers op het nummerbord achter aan de auto met bliksemsnelheid versprongen.

Een paar minuten later herhaalde hij deze manoeuvre en vervolgens nog een paar malen.

— Ziezoo, bromde hij binnensmonds, nu heeft het jonge mensch al zooveel autonummers gezien, dat het hem zal duizelen.

Hij wierp weder een blik uit het raampje en riep uit:

— Maar die winkelbediende is des duivels! Het begint op een achtervolging te lijken! Wacht eens even — zou het misschien in verband staan met — — —

Hij voltooide den zin niet, maar bracht zijn mond naar de opening van de spreekbuis, die tegen den binnenwand van de prachtige auto bevestigd was, en waarvan het andere uiteinde uitkwam ter hoogte van het oor van den chauffeur.

— Niet naar huis, Henderson, maar naar mijn woning in de Victoriastreet! En rijd zoo hard mogelijk!

De chauffeur tikte even aan zijn pet, ten teeken dat hij het bevel begrepen had.

De auto zette haar weg voort, en versnelde haar vaart.

Maar zij kon niet zoo snel rijden, of de onvermoeide motorwielrijder hield haar bij!

De man in de auto had van tijd tot tijd nog eens een blik achter zich geworpen, en zijn verwondering nam steeds toe.

— Dat jonge mensch rijdt buitengewoon goed voor een winkelbediende, zeide hij in zich zelf. Men zou zeggen dat hij zijn geheele leven niets anders gedaan heeft! Ik geloof dat ik nog andere middelen te baat zal moeten nemen want er schuilt iets achter die hardnekkigheid om mij gedurende bijna een uur niet uit het oog te verliezen!

Hij bukte zich, haalde een sleuteltje uit zijn zak van een zonderlingen vorm en opende daarmede een klein vak in de zitbank, nadat hij er het kussen had afgenomen.

Er werd nu een soort doos zichtbaar, die een aantal pruiken en valsche baarden bleek te bevatten.

Hij schoof de gordijntjes voor de ruiten dicht, nam een pruik en wat valsche haar uit de doos, en begon zijn gelaat te veranderen, waarbij hij zich bediende van den spiegel die aan de voorzijde van de auto bevestigd was.

In minder dan een kwartier had zijn gelaat een volkomen verandering ondergaan.

Hij was nu een vrij bejaard man, met een zeer hoog voorhoofd, met stalen bril op, en twee vuurroode plekken op zijn wang, met dikke lippen en een ijl baardje van rossig haar.

Nauwelijks had hij alle benodigdheden voor deze vermomming weer weggeborgen en de gordijntjes weder ter zijde geschoven of de auto matigde haar vaart.

Eindelijk stond zij stil voor een smal ouderwetsch huis in de Victoriastreet, dat op dat oogenblik blijkbaar niet bewoond was.

Alle gordijnen waren ten minste nedergelaten.

Vlak naast de huisdeur bevond zich een groote koetspoort, die bijna tot aan de eerste verdieping reikte en toegang gaf tot een soort binnenplaats.

De man daarbinnen wierp nog een laatsten blik achter zich, overtuigde zich dat de winkelbediende eveneens zijn motorrijwiel tot stilstand had gebracht en was afgestegen, en riep toen weder door de spreekbuis:

— Rijd de koetspoort binnen, Henderson en verlaat de binnenplaats weder door de andere poort aan de tegenovergestelde zijde! Ik zal de koetspoort snel sluiten! Wij worden achtervolgd door een motorwielrijder, een jongen man van omstreeks twintig jaar met een glad gezicht en donker uiterlijk. Hij draagt een korte licht gele overjas en een grijs geruite sportpet. Gelukkig heeft hij je nog niet gezien en hij mag ook volstrekt niet weten waar de auto nu heen gaat. Wij zullen hem echter op deze wijze wel kwijt raken!

Weer knikte de chauffeur.

Hij had het bevel blijkbaar goed begrepen.

HOOFDSTUK II.

De sage van de Gouden Spin.

De chauffeur reed langzaam de koetspoort binnen.

Nauwelijks was hij haar voorbij, of de man in de auto sprong er uit en sloot snel de beide deuren.

Zonder zich op te houden was de auto doorgereden.

Zij stak nu de kleine binnenplaats over en verliet haar weder door een tegenovergestelde poort, die op een andere straat uitkwam.

De eigenaar van den prachtige wagen keek haar even na en wreef zich vergenoegd in de handen!

— Een prachtige inrichting heeft dit huis toch, zeide hij in zich zelf. Ik kan er nu wel zeker van zijn, dat Henderson ongezien de villa weder zal bereiken.

Hij was onder het spreken op een kleine groengeverfde deur toegelopen, die zich in een der wanden bevond van het gewelf, dat door de koetspoort gevormd werd.

Hij haalde zijn sleutelbos te voorschijn, opende de deur, sloot haar weder zorgvuldig, stak een klein portaal over, dat slechts zeer schaarsch verlicht was, en besteeg toen een smalle wenteltrap.

Op het portaal van de eerste verdieping stond hij stil en opende toen met een tweeden sleutel de deur van een vrij groot vertrek, dat eenvoudig maar behagelijk gemeubeld was.

Hij liep regelrecht op de telefoon toe, die zich aan

den wand bevond en nam het toestel van den haak.

— Allo, Charly ben jij daar? riep hij. Kom onmiddellijk naar de Victoriastreet. Neen je hoeft niet te schrikken — er is niets bijzonders gebeurd, behalve dat ik vervolgd ben door een jongen snuiter, wiens bedoelingen ik alleen maar kan raden! Wij zullen hem nu wel kwijt zijn! Ik heb je een mededeeling te doen, die zeker je belangstelling zal wekken. Haast je wat, en maak gebruik van de tunnel. Je kunt dan binnen een kwartier hier zijn.

Hij hing het toestel weder op, liep naar het venster en schoof voorzichtig de gordijnen ter zijde.

— Hij staat er waarachtig nog! bromde hij in zich zelf. Nu haalt hij een notitieboekje te voorschijn en noteert het nummer van mijn huis! Nu, de jonge man heeft het buskruit zeker niet uitgevonden, anders zou hij niet zoo openlijk te werk gaan! Toch vermoed ik dat hier meer achter zit, dan op het eerste gezicht blijkt!

Hij ging weder terug, verliet het vertrek en daalde de trap weder af.

In de vestibule aangekomen, opende hij door op een kleine verhevenheid onder aan de leuning van de trap te drukken een geheime deur, die volkomen onzichtbaar was voor dengenen die haar bestaan niet kende, en

daalde toen af naar den grooten kelder van het huis.

Daar deze volstrekt geen licht van buiten af ontving, was hij genoodzaakt zijn electricische zaklantaarn te ontsteken.

Hij haalde zijn horloge te voorschijn en zette zich toen op een kleine bank die tegen een der muren stond en die het eenig meubilair van den kelder vormde.

Na verloop van tien minuten liet zich een zacht gonzend geluid hooren, dat van achter de dikke muren scheen te komen, en dat snel in kracht toenam.

Plotseling hield het op.

Een stuk van den muur schoof ter zijde en nu kon men het begin zien van een onderaardsche tunnel, die verlicht was door een zeer groot aantal gloeilampjes, op afstanden van tien meter onderling tegen de zoldering bevestigd, en tevens een eigenaardig gevormd wagentje, op slechts twee spoorwegwielen, dat op een enkele spoorstaaf rustte, en door electriciteit met buitengewone snelheid kon worden voortbewogen.

Het wagentje was blijkbaar zooeven tot stilstand gebracht.

Er stapte een jonge man uit met een zacht blozend gelaat en blauwe oogen, die den kelder binnentrad en den wachtende de hand drukte, terwijl hij vroolijk uitriep:

— Daar ben ik, Edward! Ik hoop dat het wachten je niet te lang is gevallen?

— Volstrekt niet, Charly! Ik dacht namelijk over een interessant vraagstuk na, en de tijd veriep snel voor mij!

De beide mannen die elkander hier op deze zonderlinge plaats ontmoetten waren John Raffles, alias Lord Lister, en Charly Brand, zijn trouwe vriend, die bijna al zijn avonturen, hoe gevaarlijk ook, had gedeeld.

De jonge man was zooeven door de onderaardsche gang met een verbazende snelheid aangekomen uit de fraaie villa, welke de groote onbekende sedert een paar jaren in de Regent street bewoonde, onder den naam van Lord William Aberdeen.

Charly Brand was weder in de tunnel getreden, en had het electricisch licht gedoofd, door een kleinen hefboom over te halen.

Bijna tegelijkertijd schoof het stuk muur geruischloos weder op zijn plaats.

— En zeg mij nu eens spoedig wat er aan de hand is, Edward! Ik brand van nieuwsgierigheid, riep de jonge man uit.

— Ik hoop haar aanstonds te bevredigen, maar laat

ons dan eerst een rustiger en aangener plek opzoeken dan deze kale kelder ons kan bieden!

De twee vrienden verlieten de onderaardsche ruimte, die op zulk een geniale wijze in verbinding was gebracht met het geheime laboratorium van de villa in de Regent street, en beklommen de trap weder, die naar de eerste verdieping voerde.

Zij traden het vertrek binnen.

Charly wilde aanstonds op de ramen toetreden, om de gordijnen ter zijde te schuiven, maar Raffles hield hem bij den arm terug.

— Dat zal ik wel doen, zeide hij! Het is mogelijk, dat die snuiter er nog staat, en hij mag hier geen twee personen zien, want dat zou zijn achterdocht nog meer kunnen gaande maken!

Hij trad op het venster toe en schoof voorzichtig het gordijn ter zijde.

— Hij is weg! riep hij uit. Wij kunnen het er nu wel op wagen.

Hij schoof de gordijnen ver ter zijde en nam toen in een gemakkelijken stoel, dicht bij een der ramen, plaats.

— Ik zie dat je je gelaat veranderd hebt? vroeg Charly verwonderd.

— Ja, dat was noodzakelijk! Ik was in een boekwinkel, heel in het oosten van de stad, en daar schijnt de winkelbediende zooveel belang in mij te hebben gesteld, waarschijnlijk van wege een boek dat ik er gekocht had, dat hij zich de moeite heeft gegeven mij per motorrijwiel te achtervolgen! Gelukkig bemerkte ik dat bijtijds, zoodat ik mijn maatregelen kon nemen! Het was echter noodig, dat ik mij vermomde, als de ontdekingsreiziger Brown, die dit huis heet te bewonen, gedurende de weinige dagen die hij in deze stad doorbrengt, want de mogelijkheid was niet uitgesloten, dat een der burens mij zou zien!

— Maar heeft die jongen dan de auto niet kunnen volgen? riep Charly uit.

— Neen, want Henderson is door de tweede poort weder weggereden!

— Maar ik begrijp niet goed, wat het er eigenlijk op aan zou zijn gekomen, als die winkelbediende inderdaad je adres in de Regentstreet had gevonden! Je deed daar toch niets kwaads in dien winkel?

— Dat zeker niet, antwoordde Raffles glimlachend, maar ik nam er een boek mee, dat wellicht de aanleiding zal zijn tot een avontuur hetwelk Lord Aberdeen zeker niet, maar John Raffles daarentegen zeer stellig wel zou ondernemen!

— Dat is wat anders! riep Charly uit. Dan heb je verstandig gehandeld. En zeg mij nu eens spoedig wat dat boek wel behelst!

Raffles stond op en nam het boek uit den zak van zijn jas die hij over een stoelleuning had geworpen.

Zwijgend reikte hij het Charly toe.

Deze sloeg het vol belangstelling open, las hier en daar een klein stukje, bekeek de merkwaardige houtsneden, zag naar het jaartal, en keek Raffles toen eenigszins verwonderd aan.

Deze had hem glimlachend met de handen in de zijde gade geslagen.

— Ik geloof niet dat je de waarde van dat boek geheel en al doorgrondt, vroeg hij toen.

— Om je de waarheid te zeggen, Edward, begrijp ik inderdaad niet goed, waarom dit oude boek, blijkbaar een reisverhaal van een Franschen onderzoeker, de aanleiding zou kunnen zijn tot een of ander avontuur!

— Dan zal ik je maar een weinig op weg helpen! mijn jongen.

Raffles nam hem het boek uit de hand en begon:

— Het boek dateert van het jaar 1522 en is geschreven in dien eenigszins duisteren, geheimzinnigen stijl, waarin de ontdekkingsreizigers van dien tijd zich vermeiden. Ook de romantiek ontbreekt er niet aan! Het was in den tijd, toen de genie nog in de windselen lag en toen de geleerden nog maar ternauwernood hadden aangenomen, dat de aarde niet plat was, maar een bolvormig lichaam. Juist in dien tijd werden tal van ontdekkingen gedaan — het was omstreeks dat jaar, dat Cook de Fidsji eilanden ontdekte en Tassman de eilanden die naderhand naar hem genoemd zijn. De Franschman die dit boek schreef, Jean de la Hure, schijnt ook zijn aandacht vooral gewijd te hebben aan die wonderlijke groep van vele honderden eilandjes in den Polinesischen Archipel, die liggen tusschen 19 en 22 graden zuiderbreedte en 174 en 176 graden westerlengte. Van zijn ontdekkingen en ervaringen doet hij in dit eigenaardige boekje mededeeling. Hij schijnt speciaal de Vriendschapseilanden, een ander naam voor Tonga Archipel, bezocht te hebben.

— En wat zou dat eigenlijk?

— Dat zal ik je zeggen! Vóór dat deze eilandengroep, die op zich zelf minstens 60 min of meer groote eilanden telt, in handen van de Engelschen viel, werd zij geregeerd door een echten koning, wiens waardigheid erfelijk was — en ook soms door een koningin, want het was daarginds een Zwaard- zoowel als een Spilleleen.

— Dat herinner ik mij wel uit mijn leerboeken!

— Goed zoo, Charly! Die eilanden werden en worden voor een deel nog bewoond door de Maoris, een zeer schoon, rijzig menschenras, en dat nog veel schooner was, voor wij Westerlingen er onze zoogenaamde beschaving hebben gebracht, dat wil zeggen, brandewijn en ontucht!

— Nu overdrijf je wel wat, Edward! riep Charly verwijtend uit.

— Misschien, misschien ook niet! Hoe het zij, onze vriend Lahure schijnt zeer onder den indruk te zijn gekomen van Koningin Amagura, die omstreeks dien tijd geregeerd moet hebben over den geheelen Polinesischen Archipel, dat wil zeggen over de eilandengroep, die den Bismarck archipel, de Salomons-eilanden, de nieuwe Hebriden, de Fidsji-eilanden, de Vriendschapseilanden, de groep der Schippers-eilanden of Samoa's, de Elicce-eilanden, de Phenixgroep en nog eenige andere eilandengroepen omvatte, waarvan de Paumotu-eilanden wel de voornaamste zijn. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat al deze eilanden gelegen zijn in den Stillen Oceaan ten Oosten van Australië, en dat zij voor het meerendeel tot de schoonste der wereld behooren!

— Dat alles weet ik, Edward, maar nog steeds begrijp ik niet goed, wat dat alles te maken kan hebben met je avontuur en vooral niet hoe het in verband kan staan met de vervolgingswoede van dien jongen winkelbediende!

— Heb nog eenig geduld, dan zul je het aanstonds vernemen!

Raffles bladerde even in het boek, waaruit nog kleine bolletjes stof opwarrelden en vervolgde toen:

— In het jaar 1400, zoo verhaalt onze Lahure, moet er in dien Archipel een booze ziekte — de pest — gewoed hebben! Steeds verder greep zij om zich heen, ondanks alle offers welke de inboorlingen aan hun Opergod Ptah brachten. Na eenige jaren verdween de ziekte, maar een halve eeuw later keerde zij nogmaals terug toen de grootvader van Koningin Amagura, Taladjah geheeten, daar den scepter zwaaide. Teneinde raad, moet hij toen de gelofte hebben afgelegd een tempel te bouwen op een der vele eilanden, ter eere van den God Ptah.

Hij zweeg even, om den indruk zijner woorden op Charly na te gaan, en vervolgde toen:

— Je moet wel begrijpen dat het hier een sage betreft, Charly!

— Het kan ook immers niet anders zijn!

— Nu, dat is nog zoo zeker niet. In ieder geval is Jean de la Hure vast overtuigd, dat alles wat hij beschrijft in zijn eenigszins mystieke taal wel degelijk gebeurd is, en volkomen overeenkomstig de waarheid moet worden geacht.

— Welnu, wat geschiedde er dan verder?

— De tempel in kwestie werd gebouwd, en versierd met de prachtigste voorwerpen, om den vertoornden God te verteederen. Het voornaamste stuk was een reusachtige spin, van het zuiverste goud vervaardigd!

— Ik meen mij te herinneren dat de spin bij vele Polinesische stammen, evenals de gouden tor bij de Egyptenaren als een heilig dier wordt beschouwd!

— Dat heb je goed onthouden, mijn jongen — dat is inderdaad het geval. Die gouden spin moet een waar monster zijn geweest — bijna een meter hoog, evenzoo breed, en met beweeglijke pooten van twee meter lengte, oogen van smaragden vervaardigd, en met een keten van zeer groote diamanten bij wijze van gordel om het lichaam gewikkeld! Lahure verzekert, dat de gouden Spin ongeveer tachtig kilo woog! Dat wil zeggen dat zij alleen naar gewicht berekend, volgens den tegenwoordigen prijs van het goud 30.000 pond sterling waard zou zijn. Hij verzekert echter dat de juweelen eenvoudig onschatbaar moeten zijn!

Charly had met open mond toegeluisterd.

— En geloof jij daar nu iets van? vroeg hij toen, met moeite zijn spot verbergend.

— Beste Charly, ik kan eigenlijk volstrekt geen reden zien, waarom ik het niet zou gelooven. Zou jij soms zulk een reden kunnen noemen?

Charly Brand dacht even na en antwoordde toen:

— Maar, mijn hemel — iemand heeft die Gouden Spin ooit gezien!

— Noem je dat een bewijs? Er zijn meer dingen die wij nog nooit gezien hebben en waarvan het bestaan niettemin onloochenbaar is! De steenkool, die je in den haard stookt heeft duizenden eeuwen in den schoot der aarde gerust, voor zij aan den dag kwam!

— Maar die Lahure is een fantast!

— Ik stem toe, dat hij sterk overdrijft, maar dat deden alle natuurbeschrijvers van dien tijd! Hij heeft het bijvoorbeeld in zijn boek over monsterachtige slangen, zoo dik als een stevige boomstam, en die in staat waren een nijlpaard in hun kronkels te versmoren en zelfs een geheelen stier te verslinden! Nu, dat lijkt mij zelf een weinig overdreven. Maar ik kan niet inzien, waarom ik het bestaan van die Gouden Spin zou moeten loochenen!

— Van wien had Jean de la Hure dat verhaal?

— Van Koningin Amagura!

— En van wie had zij het vernomen?

— Uit den mond van haar vader. Het was echter op straffe des doods aan iederen Maori verboden met een Westerling over het bestaan van den tempel, zoo-wel als van de schatten die hij bevatte, te spreken.

— Maar hoe komt het dan, dat reeds een halve eeuw, nadat de tempel werd gebouwd, blijkbaar niemand meer goed wist van zijn bestaan?

— Dat had een zeer eenvoudige reden! De eilanden van Koningin Amagura werden namelijk overvallen door een vijandelijken stam, die er een andere godheid op na hield en die in honderden prauwen kwam aanzetten! Eenige vertrouwde dienaren hadden nog juist den tijd den Gouden Spin naar het destijds onbewoonde eiland Tongatabu, een klein eilandje in den Vriendschaps-archipel over te brengen en daar te verbergen. De rest werd echter geroofd, en de bedienden werden kort na hun terugkomst vermoord! Komt het je nu niet aannemelijker voor, dat niemand iets van het bestaan van de Gouden Spin afwist?

— Inderdaad, nu ik er over nadenk is dat niet onmogelijk!

— Jean de la Hure heeft het verhaal te boek gesteld, en al heeft het den vorm van een kleinen roman, daarom geloof ik niettemin wel degelijk aan zijn waarachtigheid! Misschien zou ik dat niet doen, als ik geen studie had gemaakt van dezen archipel, en toevallig niet zeer goed op de hoogte was van het regeeringstijdperk van Koningin Amagura! In onze bibliotheek zijn eenige boeken die ik ter lezing aanbeveel! Je zult daarin voldoende aanwijzingen vinden voor het bestaan van dat wonderbaarlijke sieraad!

— En — nu zul je je zeker willen overtuigen, dat La Hure waarheid heeft gesproken?

— Dat wil ik inderdaad!

— Zou niemand anders iets van het bestaan van dien schat afweten?

— Jawel — de winkelbediende!

— Wat zeg je daar? Dus daarom zou hij je hebben gevolgd?

— Ik kan er geen andere reden voor vinden! Die jongen is blijkbaar zeer schrander, heeft het boek waarschijnlijk in handen gehad, en den kooper van het kostbare werk gevolgd, om te zien waar hij woonde — waarschijnlijk niet met de beste bedoelingen! Het gezicht van dien knaap beviel mij in het geheel niet.

Raffles was onder liet praten opgestaan en had nogmaals een blik uit het raam geworpen.

— De weg is nu vrij, zeide hij, en wij kunnen gerust naar huis terugkeeren, ook al maken wij geen gebruik

van de tunnel! Ik wil wel wat in de frissche lucht ver-
toeven, en mijn gedachten eens over deze zaak laten
gaan!

HOOFDSTUK III.

De boodschap aan professor Nicholson.

De winkelbediende was ongeveer tien minuten voor het huis met de gesloten gordijnen blijven staan, nadat hij straat en huisnummer zorgvuldig genoteerd had.

Hij sprong nu weder op zijn motorrijwiel en reed terug.

Om zijn patroon scheen hij zich in het minst niet te bekommeren.

Hij maakte tenminste volstrekt geen haast, bracht het motorrijwiel terug naar den verhuurder, die slechts eenige huizen voorbij het oude boekwinkeltje woonde, en stapte daarna op een omnibus, die hem binnen een half uur tot in het centrum van de stad bracht.

Op den hoek van Piccadilly Circus sprong hij van het logge gevaarte en liep, met de handen in de zakken, een klein Italiaansch wijnhuis binnen, gelegen in een smalle zijstraat van de Oxford Street.

Hij wisselde op zachten toon eenige woorden met den waard, die er uitzag als een beroepsworstelaar, met vuisten als smidshamers, zwart, van vet glimmend haar, een laag voorhoofd en vierkante kaken, en begaf zich daarop naar een klein opkamertje, achter de gelagkamer gelegen, en dat langs een trapje van zes treden te bereiken was, terwijl de waard naar de telefoon greep.

Het kamertje, dat licht ontving door een raam, het welk op de binnenplaats uitzag, was tamelijk goed gemeubeld en van de gelagkamer gescheiden door een deur met neteldoeksche gordijntjes voor de smalle ruiten.

De winkelbediende nam op een stoel bij de tafel plaats, stak een sigaret aan, en wachtte toen kalm de dingen af, die komen zouden.

Deze dingen vertoonden zich een half uur later in den vorm van een bezoeker, die voorzichtig de deur van het kamertje opende, even rondkeek en toen binnentrad.

Het was een rijzig man met een vrij knap gelaat, maar dat bij tijden een eigenaardigen trek van koude

wreedheid en boosaardigen spot vertoonde.

Hij was uitstekend naar de laatste mode gekleed, en droeg een wandelstok met gouden knop in de gehandschoende vingers.

Nadat hij de deur zorgvuldig achter zich gesloten had, trad hij op den winkelbediende toe, die vlug was opgestaan en nu in eerbiedige houding bleef staan, en zeide op zachten toon:

— Wel, Redskin, is er iets bijzonders gebeurd, dat je mij daarvoor hier laat komen? Dat hoop ik voor je, want het is niet de gewoonte, dat de leerlingen de meesters bij zich laten ontbieden!

— Ik heb inderdaad goed nieuws, chef!

— De oude boekenwurm heeft dus inderdaad veel geld, zooals wij al vermoedden? vroeg Garrick — zoo was zijn naam — terwijl er een glans van hebzucht in zijn zwarte oogen kwam.

— Dat heb ik nog niet kunnen ontdekken, chef!

— Wat! zeide Garrick toornig. Daarvoor hebben we je toch de betrekking bij dien ouden schelm bezorgd?

— Dat is zoo!

— Welnu — waarom laat je mij dan roepen? Je zult het toch niet wagen, den draak te steken met den chef van de Bende der Raven?

Garrick had dit laatste bijna gefluisterd, maar met een dreigenden klank in zijn stem, die Redskin onwillekeurig deed huiveren.

— Dat zou ik zeker nooit durven ondernemen, chef! antwoordde de winkelbediende gedwee.

— Zeg dan op — wat heb je ontdekt, als het niet is, dat de oude man ergens veel geld heeft verborgen?

— Ik heb gisteren een zeer oud boek in zijn rommel ontdekt, en daarin iets gelezen, waarin de Meester ongetwijfeld het allergrootste belang zal stellen. Ik wil u daarom verzoeken, mij zoo spoedig mogelijk bij hem te brengen, opdat ik hem van mijn vondst in kennis kan stellen!

Garrick had hem met open mond aangestaard, blijkbaar te verbaasd om een woord te kunnen uiten.

Toen barstte hij los:

— Je bent gek! Het is duidelijk te zien, dat je pas zeer kort als lid van onze bende bent aangenomen, anders zou je moeten weten, dat niemand ooit den Meester van aangezicht tot aangezicht te zien krijgt, uitgezonderd de chefs der verschillende benden. Niet meer dan hoogstens acht personen op de geheele wereld weten wie de Meester is — en je gelooft dat men een piepjongen leerling bij hem zou toelaten? Stel je dat maar uit het hoofd, en zeg mij wat er in dat oude boek voor bijzonders was, dat je daaraan het recht meent te mogen ontleenen, mij te derangeeren!

Redskin aarzelde een oogenblik.

Toen verkreeg zijn gelaat een vastberaden uitdrukking.

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, chef, maar ik zelf wil den Meester het geheim openbaren. Ik wil dat hij ziet dat ik niet de eerste de beste ben. Ik wil snel vorderingen maken, als gij het dan weten wilt. Men zou kunnen trachten, mij op den achtergrond te dringen en dat zal ik niet dulden! Als ik dan den Meester niet in zijn woning kan bezoeken, dan zal ik op een der volgende vergaderingen, waarop hij gemaskerd verschijnt, mijn ontdekking mededeelen — maar alleen aan hem!

De chef van de bende der raven had met een duistere uitdrukking op zijn gelaat toegeluisterd.

— Je durft veel te eischen, zeide hij toen. Vertrouw je mij soms niet?

— Dat is de zaak niet, chef, maar gij zult het mij niet ten kwade duiden, als ik de eer van deze ontdekking voor mij zelf opeisch en den Meester toon, dat ik mijn plaats in het Groote Genootschap waard ben!

Garrick beet zich op de lippen, maar de uitdrukking op het gelaat van den zoogenaamden winkelbediende liet aan duidelijkheid niets te wenschen! Die knaap had blijkbaar een onverzettelijk karakter en zou zich de eer van zijn ontdekking, waarvan Garrick trouwens niets begreep, niet laten ontrooven.

De bendechef haalde dus de schouders op, en zeide:

— Zooals je wilt! Ik zal een vergadering van de chefs aanvragen! Maar ik zou niet graag in je huid willen steken als je mededeeling niet van groot gewicht is, want de Meester houdt niet van gekscheren en wie hem voor een wissewasje stoort, die rookt een leelijke pijp.

— Ik ben er vast van overtuigd, dat de Meester mij erkentelijk zal zijn, hernam Redskin op rustigen toon.

Ik zou u echter willen verzoeken wat haast te maken, want er zijn kapers op de kust. Als de vergadering nog hedennacht kan plaats hebben, zooveel te beter!

Garrick stond op.

— Ik zal er voor zorgen, zeide hij kortaf. Kom om twaalf uur in het Witte Paard in de Thames Street! Het wachtwoord voor heden is: „Shydrift”.

— Ik zal er zijn.

— Maar wilt gij me tenminste niet eenige aanwijzing geven die ik den Meester kan mededeelen? Wanneer ik hem niets naders kan zeggen dan dat gij een oud boek gevonden hebt, dan vrees ik dat hij in hevigen toorn zal ontsteken en zal meenen dat men hem voor den gek houdt!

Redskin dacht een oogenblik na.

Toen zeide hij:

— Misschien hebt ge wel gelijk! Zeg hem dan, dat er zeer waarschijnlijk op zijn minst een half millioen pond sterling is te verdienen!

— Dat klinkt al beter, riep Garrick uit. Ik zal het den Meester zeggen en als je aanduidingen inderdaad resultaat opleveren, dan zal ik de eerste zijn om je daarmee geluk te wenschen en je van leerling tot gezel te bevorderen.

Garrick knikte den winkelbediende toe en had het volgende oogenblik de kamer verlaten.

Redskin bleef eenige oogenblikken onbeweeglijk naar de gesloten deur kijken.

Er verscheen een spottende glimlach op zijn sluw gelaat en hij mompelde tusschen de tanden:

— Je hadt mijn geheim wel willen kennen, niet waar vriend Garrick? Je dacht met een onnoozelen bloed te doen te hebben? Maar je zult spoedig inzien, dat je niet met een ezel gesproken hebt! Wij zullen eens zien of je nog lang chef van de bende zult zijn! Als deze zaak slaagt, en ik ben er zeker van dat zij zal slagen, dan zal de Meester mij stellig zoo erkentelijk zijn, dat ik het nog verder zal brengen dan alleen tot gezel!

Hij zette zijn geruite pet weder op, opende de deur, overtuigde zich dat er niemand in de gelagkamer was, en daalde toen de kleine trap af.

Hij knikte den Italiaanschen waard achter zijn toonbank in het voorbijgaan toe, en verliet daarop het wijnhuis.

De tijd duurde hem zeer lang voor dat de avond viel.

Hij dacht er geen oogenblik aan naar den boekwinkelier te gaan, die hem toch waarschijnlijk op staanden voet zou ontslaan, daar hij eenvoudig den winkel was uitgelopen, zonder opgave van reden.

Hij bracht den avond door met door de voornaamste straten van de City te slenteren, en nam om elf uur een omnibus, die hem aan de overzijde van de Thames tot dicht bij de Thames street bracht.

Dit is een nauwe en morsige straat, met een groot aantal kroegen, en in een armoedige buurt gelegen.

Het Witte Paard was de plek van samenkomst van de bende der Raven, een der gevaarlijkste en talrijkste dievenbende van de Engelsche hoofdstad.

In den zeer grooten kelder, die zich onder deze kroeg uitstreckte en vanwaar een geheime uitgang leidde naar een huis in een veel bredere straat, hadden op geregelde tijden deze bijeenkomsten plaats.

Het sloeg juist twaalf uur, toen Redskin het Witte Paard binnentrad en op fluisterenden toon het wachtwoord noemde aan den kroeghouder, een kerel met een gemeen gezicht en vuurrood haar, die achter zijn toonbank bezig was de glazen te vullen van de bezoekers, allen behorende tot het dievengilde.

De waard bewoog een kleinen hefboom, die achter de toonbank verborgen was, en waardoor een kleine deur zich geruischloos opende.

Redskin ging deze deur binnen, die zich dadelijk weder achter hem sloot.

Hij volgde een nauwe gang, die slechts schaarsch verlicht was door een gasvlam, daalde een trap af, en kwam toen in een kleinen kelder, waar zich twee mannen bevonden, die een zware met ijzer beslagen deur bewaakten.

Ofschoon zij beiden leden van de bende der Raven waren en Redskin reeds zeer goed kenden moest hij toch het wachtwoord noemen en zich deugdelijk legitimeeren.

Toen pas lieten zij hem passeeren nadat een hunner op een bijzondere wijze op de deur geklopt had.

Deze opende zich, als door een onzichtbare hand bewogen, en Redskin stond op den drempel van een weelderig gemeubeld vertrek, dat men zoo diep onder den grond zeker niet verwachtte.

Er stond een aantal gemakkelijke stoelen, waarvan er eenige bij een fraaien haard waren geschoven.

Van de zoldering hing een prachtige electriche kroon.

De vloer was bedekt met een dik Smyrna'tapijt.

In dit vertrek mochten slechts de meester en de bendehoofden binnentreden, benevens diegenen die tot een conferentie waren uitgenoodigd.

Een enkele blik was voor den heerschzuchtigen leer-

ling voldoende om te zien, dat zijn verzoek vruchten had gedragen.

Om een groote ronde tafel in het midden van het vertrek zaten zeven mannen.

De middelste droeg een vuurrood masker, dat bijna zijn geheele gelaat verborg en slechts een klein gedeelte van het voorhoofd vrij liet.

Hij droeg een soort domino van roode zijde, die zijn gestalte verborg.

Redskin wist dat hij tegenover den Meester stond, het opperhoofd van het Genootschap van den Gouden Sleutel, den man die over leven en dood kon beschikken van duizenden misdadigers, over de geheele wereld verspreid, en die hem onvoorwaardelijke gehoorzaamheid verplicht waren, voor zooverre zij lid waren van een der vele benden die tot het Genootschap behoorden.

De deur had zich geruischloos achter den jongen man gesloten.

Hij stond nu in het volle licht en keek onbevreesd naar den man in het roode gewaad, daartegenover hem.

Enige oogenblikken was het volkomen stil.

Redskin kende de regelen en de etiquette van het Genootschap op zijn duimpje, en wist dat het streng verboden was het eerst het woord tot den Meester te richten.

Eindelijk nam deze het woord en zeide:

— Men heeft mij gezegd, leerling, dat gij mij een belangrijke mededeeling had te doen! Ik ben er van overtuigd dat gij de waarheid gesproken hebt, want nog nooit heeft iemand het gewaagd mij voor een zaak zonder belang te storen. Gij kunt vrij uit spreken — voor deze chefs heb ik geen geheimen.

Redskin schraapte even zijn keel en begon toen:

— Bij het opruimen van een kast met oude boeken, vond ik een werk van Jean de la Hure, handelend over de Maoris, en meer in het bijzonder over de ontdekking van dezen Franschen reiziger in den Toga Archipel.

En nu deelde Redskin het romantisch verhaal van La Hure's ontdekkingsreis mede, dat ons reeds bekend is.

Professor Nicholson had onbewegelijk toegelusterd, zonder zijn oogen van den spreker af te wenden.

Hij was een buitengewoon ontwikkeld man en reeds bij de eerste woorden had hij begrepen, dat de zoogenaamde winkelbediende hier inderdaad een ontdekking van het hoogste belang had gedaan.

Toen Redskin het ontdekkingsverhaal beëindigd had vroeg de Meester:

— Hebt gij dat boek meegebracht?

— Dat kon ik helaas niet, Meester.

— Waarom niet?

— Omdat het gekocht werd voor ik gelegenheid had gehad het te verduisteren. Ik heb evenwel den tijd gevonden alle pagina's uit het boek over te schrijven die op de Gouden Spin betrekking hebben. Hier zijn zij.

Hij had de hand in den zak gestoken en overhandigde professor Nicholson een vel papier, dat bedekt was met dicht ineengeschreven woorden.

Nicholson wierp er een blik op en knikte eenige malen met het hoofd.

Toen vestigde hij zijn doordringende blikken door de gaten van het roode masker weder op den leerling en vroeg:

— Hebt gij den man gezien die het boek kocht?

— Ja, Meester.

— Weet gij wie hij is?

— Helaas niet. Ik zag hem voor het eerst.

— Beschrijf hem mij eens.

— Hij was een rijzig man, met bijna wit haar, donker grijze oogen en witte bakkebaarden. Dat wil zeggen zoo was hij toen hij den winkel binnenkwam.

— Wat meent gij daarmee? vroeg Nicholson snel.

— Toen hij den winkel met het boek verliet en ik op zijn gelaat had kunnen lezen dat ook hij aanstonds de beteekenis van dat boek begreep, ging ik hem dadelijk na, mij niet bekommerende om het geschreeuw van den winkelier, en zag dat hij langzaam de straat afliep. Bij een verhuurder van motorrijwielen, die een paar huizen verder woont, huurde ik snel een rijwiel, dat juist was teruggebracht door een ander en waarvan het benzinereservoir nog goed gevuld was, en ging hem na.

Ik kon hem volgen tot een huis in de Victoriastreet...

— In de Victoriastreet zegt gij? riep Nicholson uit, terwijl hij snel het hoofd ophief.

— Ja Meester. Hij zat in een prachtige lichtblauwe auto en ik kon duidelijk zien, dat hij door het achter-

ruijte een paar malen naar mij omzag. Welnu, toen hij uit de auto stapte, had hij in het geheel geen wit haar meer en ook geen witte bakkebaarden. Ik kon het duidelijk zien al maakte hij nog zooveel haast om de beide groote vleugeldeuren van de koetspoort voor mijn neus dicht te werpen.

— Was er een koetspoort — een groen geverfde koetspoort? riep Nicholson op zulk een woesten toon, dat Redskin onwillekeurig een pas terugweek.

— Ja Meester, antwoordde hij bevend.

— Toen hebt gij hem zeker uit het oog verloren?

— Ja. De auto is waarschijnlijk door een anderen uitgang weder vertrokken.

— Ik neem het je niet kwalijk, leerling, zeide de Meester op doffen toon. Je hebt te doen gehad met een tegenpartij waartegen je nog niet opgewassen bent. Later zul je dat misschien wel begrijpen. Heb je het nummer van het huis opgeschreven?

— Ja, Meester, hier hebt gij het adres.

— Hebt gij soms gevraagd hoe de man heette die daar woonde?

— Ja, dat heb ik bij de bureu geinformeerd! Hij moet Brown heeten en ontdekkingsreiziger zijn.

Nicholson liet een kort, valsch lachje hooren.

— Ja, ja, wij weten wel wie die Brown is, zeide hij half in zich zelf.

Toen vervolgde hij luid:

— Leerling, Redskin, het Genootschap is u veel verplicht, want zelfs al zou de onderneming welke wij nu op touw gaan zetten, tot niets leiden, dan hebt gij niettemin getoond een waardig lid van de bende te zijn. Gij zijt schrander en doortastend, en uit het hout waaruit men de goede bendeleden snijdt. Ik bevorder u hiermede tot gezelschap. Wanneer de onderneming slaagt, waarvan ik u een aandeel zal toekennen, en welke ik zelf zal leiden, daar ik de plaatselijke gesteldheid ken, dan zal uw loon nog veel grooter zijn. Wacht mijn nadere bevelen. Gij kunt u verwijderen.

Redskin maakte een diepe buiging en verliet daarop ruggelings, zooals het voorschrift het eischte, het vertrek weder.

HOOFDSTUK IV.

Een ongelukkig oponthoud.

Raffles en Charly zaten in de kleine eetzaal van de villa in de Regentstreet.

Zij hadden zoeven hun diner beëindigd en hun sigaretten opgestoken.

Gedurende den maaltijd hadden de beide vrienden over niets anders gesproken, dan over de moeilijke taak die hun wachtte.

Zij waren nu aan het beraadslagen over de beste wijze om de onderneming tot een goed einde te brengen.

— Wij zouden met den Duivel der Lucht kunnen gaan, met onze trouwe vliegmaschine, zeide Raffles, want die zou ons er in enkele dagen brengen, met haar snelheid van ruim driehonderd kilometer in het uur.

Maar er zijn bezwaren, want ik ken het eiland Tongatabu niet. Ik weet alleen dat het zeer klein is, onbewoond, en van vulkanischen oorsprong. Er zullen zich tal van spitse rotspunten bevinden, en een landing zal daar hoogst bezwaarlijk zijn. Bovendien is het zeer wel mogelijk dat het dagen en misschien weken zal duren voor wij de plek hebben ontdekt waar zich de Gouden Spin bevindt, ook al geeft het boek van Jean de la Hure daaromtrent eenige vage aanwijzingen. Voor zoo langen tijd kan de vliegmaschine geen levensmiddelen medenemen, terwijl wij ook nog moeten bedenken dat wij op de terugreis het zware gewicht van de Gouden Spin zouden te torsen hebben, dat wil zegge het gewicht van een volwassen man.

— Je hebt gelijk — het lijkt mij het beste ditmaal met een mailboot te gaan.

Raffles keek Charly verwonderd aan en riep uit:

— Ben je dwaas? Daaraan denk ik geen oogenblik. Stel je voor dat we met dat reusachtig gouden voorwerp aan boord van een schip willen gaan. Bovendien schijn je geheel en al te vergeten, dat de mailbooten wel de voornaamste eilanden van de Fidsjigroep aandoen maar Tongatabu in het geheel niet.

— Wel, laat ons dan een van de groote motorboten nemen.

— Je spreekt er gemakkelijk over, riep Raffles lachend uit. Onze grootste motorboot, en de eenige waarin wij zonder gevaar in dezen tijd van het jaar,

twee oceanen zouden kunnen oversteken, is zwaar gehavend bij een onzer laatste tochten en ligt nog op de werf. Het zal nog minstens drie weken duren voor zij geheel gereed is. Neen, beste Charly, ik zie slechts een middel.

— En dat is?

— Dat wij met de Bruinvisch gaan.

— Met de duikboot?

— Zooals je zegt! Lokt je dat niet aan?

— Maar ik vind het voortreffelijk, riep Charly vol geestdrift uit.

Het zal een prachtige reis zijn.

— Niet waar? Mij dunkt dat wij er dan ook maar geen gras over moesten laten groeien en als het kan morgen reeds vertrekken.

— Ik heb er niets tegen. Is Henderson van de partij?

— Dat spreekt van zelf: Ik zou onzen braven reus niet gaarne missen.

— Is de Bruinvisch geheel in orde?

— Volkomen.

— Waar ligt zij op het oogenblik?

— In een verborgen grot op een klein eiland op de oostkust van ons land. Wij kunnen haar binnen een half etmaal bereikt hebben.

— Dan blijft ons niets anders over dan onze toebeidselen te maken, Edward.

De beide vrienden stonden op en begaven zich naar de biljartzaal, ten einde daar een partij biljart te spelen.

Onder het spel spraken zij vrolijk over het avontuur dat hun te wachten stond, en over de mogelijkheid dat de winkelbediende inderdaad iets afwist van de Gouden Spin, en de desbetreffende mededeeling uit het boek had overgeschreven.

Toen de beide vrienden een uur gespeeld hadden zette Charly de queue weg, wreef zich over het voorhoofd en zeide:

— Als je het goed vindt zullen we er nu maar afscheiden, Edward, ik voel mij een weinig vermoeid.

Raffles keek hem verwonderd aan.

— Vermoeid? vroeg hij. Wat is dat nu? Je ziet er

juist zoo opgeweekt uit, je wangen gloeien en je oogen schitteren!

— Dat komt omdat ik mij wat koortsig gevoel! Ik heb vreeselijken dorst, ik wilde wel wat drinken!

— Dan zullen wij in de bibliotheek gaan, onze atlasen eens bestudeeren, en daarbij een goed glas ale drinken! Daar slaap je ook goed op!

De twee vrienden begaven zich naar de bibliotheek en spoedig had Charly eenige voortreffelijke kaarten en atlassen uit de groote kast genomen en op de ronde ebbenhouten tafel uitgespreid.

Maar een half uur later greep de jonge man zich naar het hoofd en zeide:

— Ik moest maar naar bed gaan, Edward! Ik gevoel mij waarlijk ziek!

Raffles keek hem bezorgd aan.

Toen dwong hij hem zachtjes in een stoel plaats te nemen, onder het licht van de lamp, en zeide glimlachend:

— We zullen eens zien wat het is! Je weet dat John Raffles als hij het verkoos den dokterstitel zou mogen voeren!

Hij voelde Charly den pols, liet hem zijn tong uitsteken, en had al spoedig zijn diagnose gemaakt.

— Het is niet ernstig, mijn jongen — maar ons reisje moet worden uitgesteld! Je hebt griep, je moet aanstonds naar bed, en je zult er wel vijf of zes dagen mooi mee zijn.

Er viel niets aan te doen — Charly gevoelde zich werkelijk in een ellendigen toestand, en hij was nog nauwelijks met Raffles' hulp onder de wol gekropen of een zware koorts greep hem aan.

Raffles liet aanstonds, ten einde volkomen gerust te zijn, zijn eigen geneesheer halen, die Charly volstreekte rust voorschreef gedurende een paar dagen, en eenige recepten krabbelde.

De jonge man sliep tamelijk onrustig en gevoelde zich den volgenden dag zeer zwak en vermoeid.

Toen Raffles naast zijn bed kwam zitten greep hij zijn hand en riep klagend:

— Ik ben een ongeluksvogel, Edward! Ik dreig al je plannen in de war te sturen — ik bid je, ga toch alleen met Henderson voor iemand anders je voor is geweest!

Maar Raffles schudde het hoofd.

— Ik denk er geen oogenblik aan, zeide hij glimlachend, je bent over een dag of vier weer op de been, en dan zullen wij den verloren tijd wel inhalen!

— Maar dan kan het wel te laat zijn! riep Charly uit.

— O neen! Veronderstel eens, dat iemand werkelijk voornemens zou zijn naar het eiland van de Gouden Spin te vertrekken, dan zou hij toch pas vanavond op reis kunnen gaan met de Engelsche mailboot, die naar de Fidsjigroep vertrekt. Daar zou hij een motorboot moeten huren om naar Tongatabu te gaan. Dat alles houdt natuurlijk op. Hij zou ook met een Fransche boot kunnen gaan, maar ik heb het reeds opgezocht — de eerstvolgende vertrekt pas over drie dagen. En onze Bruinvisch loopt gelukkig zoo vlug, dat zij den verloren tijd gemakkelijk zal inloopen!

— Ik mag het lijden, want ik zou het mij zelf nooit vergeven als ik de oorzaak was dat deze onderneming in het water zou vallen!

— Dat zal zij niet, als je maar rustig blijft, en je voorneemt zoo spoedig mogelijk te genezen, en je alle muizennesten uit het hoofd zet!

— Ik beloof het je, Edward, zeide Charly zuchtend, maar het zal mij moeilijk vallen!

De dagen verstreken, en op den vierden dag nadat de ziekte hem had aangegrepen, kon Charly het bed reeds weder verlaten.

De dokter had hem beloofd, dat hij reeds den volgenden dag weder op straat zou mogen komen.

De beide vrienden zaten in de kleine tuinkamer, die aan Charly's slaapkamer grensde.

De jonge man zat in een gemakkelijken stoel, met een deken over de beenen, en snoof vol welbehagen de lucht van bloemen en planten op, die door het half geopende raam naar binnen stroomde.

— Ik dank den hemel dat ik morgen tot je dienst kan zijn, zeide hij vroolijk. Nog nooit zijn 4 dagen mij zoo lang gevallen.

— Wij zullen morgenmiddag vertrekken, Charly! zeide Raffles, en ik kan het je nu wel zeggen — het had geloof ik niet veel later moeten worden!

— Hoe zoo? vroeg Charly verschrikt!

— Omdat men ons, geloof ik, werkelijk is voor geweest.

Charly keek hem met groote oogen aan.

— Wat meen je — wat wil je zeggen?

— Professor Nicholson is drie dagen geleden op reis gegaan!

Charly liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Hij slaakte een diepen zucht en zeide:

— Mijn somber voorgevoel heeft mij dus niet bedrogen! Ik heb dat al dien tijd gevoeld, toen je mij het

verhaal deed van dien winkelbediende, maar ik heb dat gevoel niet onder woorden durven brengen! Nu zal wel alles verloren zijn!

— Kom, kom, je ziet de zaken te zwart in!

— Maar hoe weet je dat hij juist daarheen is?

— Dat zal ik je zeggen! Bij toeval kwam ik vier dagen geleden voorbij zijn woning King Edwardstreet en zag toen, dat juist een kruier een drietal groote koffers uit zijn woning droeg en op een kar laadde. Nieuwsgierig slenterde ik langzaam naderbij en kwam juist bijtijds om te hooren, hoe die gluiperige bediende die wij wel kennen, tot den man riep:

„Dat moet alles naar het kantoor van de Carolinian Line gebracht worden.” Ik liep langzaam door, maar het schoot mij als een bliksemflits door het hoofd, dat die zoogenaamde winkelbediende niets anders kon zijn geweest, dan een lid van een of andere bende! Het werd mij nu ook al veel duidelijker, waarom dat jonge mensch mij gevolgd was!

— Wat deed je toen?

— Den volgenden dag toen je gerust sliep, vermomde ik mij als sjouwer, en ging eens een kijkje nemen op het Victoria station. Mijn moeite werd beloond, want ik zag al spoedig eenige beambten van het kantoor van die stoomvaartmaatschappij, die een heel convooi bagage vergezelden, die blijkbaar van Londen verzonden zou worden naar Portsmouth, vanwaar de booten vertrekken die op Zuid-Amerika, de Antillen en de Caro-

linische eilanden varen. Ik hield een oogje in het zeil en zag dat ook de bagage van onzen vriend Nicholson werd ingeladen, die ik op het eerste oog herkende. En ik had het station nog niet verlaten, of ik zag den schavuit, die ons bij onze laatste ontmoeting in Engelsch-Indië alweder door de handen was gegleden, in hoogst eigen persoon het perron opwandelen!

— Alleen?

— Neen, hij was in gezelschap van een vijftal andere personen. Hij vergewiste zich dat zijn bagage goed bezorgd was, en stapte toen in den trein. Ik wist nu genoeg en keerde weder terug.

Charly slaakte een diepen zucht.

— Je zult zien, zeide hij, dat ik de geheele onderneming in het water doe vallen!

— Daarvoor bestaat geen vrees, mijn jongen! De „Bruinvisch” is reisvaardig, al onze bagage is reeds gepakt en voor een deel zelfs door Henderson reeds aan boord gebracht en wij behoeven niets anders te doen dan ons morgen in te schepen! En zijn wij eenmaal onderweg, dan geef ik je de verzekering, dat het niet lang zal duren of wij hebben de „Manitobia” ingehaald, tijdig genoeg om de plannen van professor Nicholson te kunnen dwarsboomen!

— Ik hoop het van harte! Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik door zulk een bespottelijke ziekte als griep zulk een plan zou hebben doen mislukken!

HOOFDSTUK V.

Op weg!

Den volgenden dag was Charly zoo goed als geheel hersteld, en Raffles begreep, dat hij den jongen man onmogelijk zou kunnen weerhouden, dien zelfden dag nog op reis te gaan.

Daar Henderson reeds vooruit was gereisd, ten einde alles voor den tocht in orde te maken, trokken de twee vrienden alleen en slechts vergezeld door Brain, den Wolfshond, naar het kleine eiland, waar de duikboot, het werk van Raffles' handen, in een kleine grot verborgen was, die alleen aan de drie mannen bekend was.

Zij kwamen daar omstreeks vier uur in den middag aan.

Het was vloed en van deze omstandigheid moesten zij partij trekken, om aanstonds te vertrekken.

Henderson wachtte hen in de grot, waar op dit oogenblik ongeveer twee meter water stond, zoodat de bovenzijde van de verwonderlijke duikboot nog eenige centimeters boven de oppervlakte van het water uitstak.

De reizigers begaven zich dadelijk aan boord, daar zij anders niet meer droogvoets zich zouden kunnen inschepen.

Zij volgden een smal pad, dat langs den wand van de grot liep en konden daarna met behulp van een plank het dek van de „Bruinvisch” bereiken.

Zij daalden door den toren af, en Henderson sloot het stalen luik.

Nog een half uur en het water zou voldoende gestegen zijn, om de duikboot te doen drijven.

Alles was voor het vertrek gereed.

Om half vijf kwam Henderson, die zijn post bij het peilglas niet verlaten had, Raffles zeggen, dat de boot dreef.

— Dan vertrekken wij, riep Raffles uit.

Henderson draaide aan een koper wiel en met een zacht klokkend geluid drong het water in de tanks.

De duikboot zakte, totdat het dek geheel en al onder de oppervlakte van het water verdwenen was.

Raffles had aan het stuurwiel plaats genomen, en hield den blik gevestigd op een kunstig geslepen lens, waarin hij duidelijk alles kon waarnemen wat er zich voor de duikboot bevond, ook al voer zij onder water.

Met groote behendigheid bracht hij de duikboot buiten de grot.

Door de periscoop, die slechts enkele centimeters boven het water uitstak, maar die later ingehaald zou worden, daar de Bruinvisch beschikte over een stelsel van spiegels en lenzen, waardoor de opvarenden de oppervlakte van de zee mijlen ver konden afzien, zag Raffles eenige visschersschuiten, die blijkbaar op het eiland thuisbehoorden.

Voor het overige evenwel was de zee geheel verlaten.

Daar de boot evenwel, voor er een half uur verlopen zou zijn, zich in een zeer druk bevaard gedeelte van de Noordzee zou bevinden, achtte Raffles het geraden, niet boven water te komen maar zoo dicht mogelijk onder de oppervlakte te blijven.

Toen zij in volle zee waren, gaf Raffles het stuurrad over aan Henderson, die de elektrische machine nogmaals nauwkeurig had onderzocht en gesmeerd, en zeide:

— Je weet waar wij heen gaan, Henderson?

— Naar de Fidsji-eilanden, Mylord, antwoordde de brave chauffeur.

— Juist, maar het eerste doel van onze reis is Sydney.

— Hoe lang denk je dat de tocht duurt, Edward? vroeg Charly.

— Tot de hoofdstad van Australië niet langer dan dertig dagen. De mailbooten van Londen naar Sydney doen er 35 dagen over, en ik ben er bijna zeker van, dat wij den weg in vijf dagen korter kunnen afleggen.

— Dan zouden wij dus juist op denzelfden dag te Sydney aankomen! riep Charly uit.

— Dat hoop ik ten minste.

— En hoe lang zou de reis duren van Sydney naar Tongatabu?

— Een dag of vier, vijf.

— Maar daar valt mij iets in, riep Charly uit.

— Laat eens hooren.

— Waarom zouden wij de route van de mailbooten volgen, dat wil zeggen drie kwart gedeelte van de wereld omtrekken, in plaats dwars den Atlantischen Oceaan over te steken, en door het Panamakanaal naar den Stillen Oceaan te varen? De route van Londen naar de golf van Mexico kan in achttien dagen worden afgelegd met onze Bruinvisch, en van daar naar de Vriendschapseilanden is hoogstens nog acht dagen.

— Daarin heb je gelijk, mijn jongen, en ik heb reeds danstonds die gedachte gekoesterd. Ik ben echter van mijn oorspronkelijk plan teruggekomen, en ik zal je zeggen waarom. Ik zou wel is waar drie of vier dagen gewonnen hebben, maar ik zou Nicholson en zijn helpers niet in het oog hebben kunnen houden. En ik sta er juist op, om te weten waar zij zijn en wat zij zullen doen. Ik ga verder en zeg, dat ik als het mij mogelijk is, hun reis naar Tongatabu geheel en al onmogelijk wil maken.

— Maar hoe zou je dat kunnen doen?

— Door hen bijvoorbeeld te Sydney, dat bijna een Engelsche stad is, te laten arresteren.

— Op welke gronden?

— O, motieven zijn er genoeg. Nicholson heeft reeds zooveel op zijn kerfstok gedurende den korten tijd zijner regeering, dat er tien redenen zijn voor een, om hem aan de galg te helpen.

— En jij zelf dan? Jij zoudt toch groot gevaar loopen als je dat deed?

— Ik zal wel zorgen, dat ik buiten schot blijf. Er is mij werkelijk veel gelegen de handen vrij te hebben op Tongatabu, want ik zeide het je reeds — het zal wel eenige weken duren vóór alles is afgelopen.

— Het blijft er dus bij, dat wij de gewone route volgen, dat wil zeggen door de Middellandsche Zee, het Suezkanaal, den Indischen Oceaan, en langs de Zuidkust van Australië naar Sydney, en vandaar naar de Vriendschapseilanden?

— Zoo is het.

Gedurende dit gesprek van de beide vrienden had de Bruinvisch met groote snelheid de reis voortgezet.

De periscoop was ingetrokken, zoodat thans niets meer haar aanwezigheid verried.

Charly, die als hofmeester fungeerde, had den voor-

raad eens opgenomen en zich overtuigd, dat er voor minstens drie maanden geconserveerde levensmiddelen aan boord waren.

De reizigers zouden dus desnoods al dien tijd op zee kunnen blijven, zonder een haven aan te doen om hun voorraad aan te vullen.

Want de wonderlijke duikboot, die aan het genie van Raffles ontsproten was, gebruikte volstrekt geen benzine, maar werd uitsluitend voortbewogen door middel van electriciteit, die op dezelfde wijze werd toegepast als bij den Duivel der Lucht, de geheimzinnige vlieg-machine van den Grooten Onbekende.

Het zou mogelijk zijn twee maanden op zee te blijven, en gedurende al dien tijd te varen, zonder dat het noodzakelijk zou zijn de batterijen opnieuw te laden.

Charly wierp ook een blik in de wapenkast en vergewiste er zich van of de geweren en de revolvers in goede orde waren.

Ieder hunner beschikte over twee voortreffelijke Engelsche jachtgeweren, bestemd om op grof wild te jagen, en waarmede men ontplofbare kogels kon schieten, over een paar deugdelijke Amerikaansche revolvers en over een sterk jachtmes, of hartsvanger.

Tegen het vallen van den avond had de Bruinvisch het Kanaal reeds verlaten, en bevond zij zich ongeveer ter hoogte van Brest.

Charly had Henderson aan het stuurwiel afgewisseld en de chauffeur had zijn bekwaamheden als kok ten toon gespreid.

Hij had in het voortreffelijk ingerichte kombuis, waar alle levensmiddelen door middel van electriciteit gebraden of gekookt konden worden een uitstekenden maaltijd bereid, dien de beide vrienden met smaak nuttigden in den salon, die zich geheel vooraan in de duikboot bevond, over haar grootste breedte iets meer dan twee en halve meter mat, en omstreeks vier meter lang was.

Zelfs hier konden de beide vrienden door een stelsel van dikke lenzen en spiegels waarnemen wat er op zee voorviel.

Des nachts zou een zeer sterk zoeklicht de golven tot op vele kilometers afstand kunnen verlichten, als zij aan de oppervlakte voer, en zelfs wanneer de duikboot ondergedompeld was, was de zee tot op een paar honderd meter afstand goed zichtbaar.

Zoodra de duisternis gevallen was, had Raffles bevel gegeven de duikboot te laten stijgen, ten einde de lucht te ververschen en ook om een grootere snelheid te kunnen ontwikkelen.

Zoodra de Bruinvisch de oppervlakte bereikt had, werd het luik geopend en betraden de beide vrienden het dek, daar Henderson zijn taak aan het stuurrad weder had opgenomen.

Het was een verrukkelijke avond en reeds bijzonder warm voor den tijd van het jaar.

De sterren fonkelden aan den hemel, die verlicht werd door het schijnsel van de volle maan.

Het was zoo licht, dat men tot op verren afstand de donkere gedaante kon zien van de groote mailbooten, die de golven doorklieften, op weg naar huis of naar verre landen.

Geruimen tijd bleven de beide vrienden stilzwijgend het schouwspel gadeslaan.

Na eenigen tijd vroeg Charly:

— Weet je of de Manitoba onderweg aanlegt?

— Dat spreekt immers van zelf, Charly. Het schip neemt om te beginnen reizigers in te Marseille, bunkert te Suez, stopt nogmaals te Aden, aan het zuidelijk uiteinde van de Roode Zee, en gaat dan recht door naar Sydney.

— Ben je van plan in al die steden naar Nicholson te informeeren?

— Zonder twijfel.

— Heeft hij zich onder zijn eigen naam op de passagierslijst doen inschrijven?

— Ja. Hij is een buitengewoon brutaal heerschap en hij schijnt zich bijzonder zeker te gevoelen. Hij meent inderdaad, dat John Raffles zich nog wel eenige keeren zal bedenken alvorens hij den beroemden professor aanklaagt. En misschien heeft hij wel gelijk, want het zal mij moeilijk genoeg vallen de noodige bewijzen tegen hem aan te voeren.

— En je was voornemens hem te Sydney te laten arresteeren?

— Dit is een ander geval — hij bevindt zich op het oogenblik in gezelschap van een vijftal schelmen, en waarschijnlijk zullen er zich onderweg nog wel meer helpers bij het troepje voegen.

— Maar zij zullen loochenen dat zij hem kennen! riep Charly uit.

— Dat zal hun zeer moeilijk vallen, want men heeft hen reeds te Londen gezamenlijk aan boord zien gaan.

Charly schudde het hoofd.

— Neem het mij niet kwalijk, maar ik ben van een andere meening — ik geloof niet dat Nicholson er de man naar is om zich te compromitteren met een vijftal personen, die ieder oogenblik ontmaskerd kunnen worden als internationale hoteldieven, en zelfs als moor-

denaars. En ik voorspel je, dat je ook te Sydney de grootste moeilijkheden zult hebben om je beschuldiging ingang te doen vinden. Men zou vragen waar hij zoo plotseling vandaan komt, en het zou professor Nicholson, algemeen bekend en geëerd, al heel weinig moeite kosten om zich vrij te pleiten.

Raffles verzonk in gedachten.

Na eenigen tijd hief hij het hoofd weder op en zeide:

— Je kunt wel gelijk hebben, Charly. Ik geloof nu ook dat ik de listigheid van dien man nog steeds onderschat. Hij is niet alleen de gelijke van Shydrift, hij is zijn meerdere.

— Daarvan ben ik vast overtuigd, zeide Charly op ernstigen toon.

De beide mannen spraken nog eenigen tijd door en daarop ging Charly naar omlaag, ten einde Henderson wat rust te gunnen, en hem in staat te stellen op zijn beurt van de frissche zeelucht te genieten.

De boot had nu een aanzienlijke vaart, en het boegwater steeg tot een hoogte van bijna drie meter naast den scherpen voorsteven omhoog, in twee miniatuurwatervallen.

De „Bruinvisch” liep nu zeker even hard als de

allersnelste torpedojager waarover de Engelsche oorlogsmarine beschikte.

En indien er zich niets bijzonders voordeed, konden de reizigers er op rekenen, dat zij de „Manitobia” zouden hebben ingehaald, nog voor Sydney bereikt was.

De wachten werden nu zoodanig ingedeeld, dat ieder der drie reizigers een behoorlijken rusttijd zou hebben.

Ieder hunner zou 8 uur slapen, acht uur dienst doen aan het stuurrad, en acht uur zijn tijd aan vermaak en ontspanning kunnen besteden.

Want het moge vreemd klinken, maar voor het een zoowel als voor het ander was op de „Bruinvisch” volop gelegenheid.

In het achterschip bevond zich een kleine turnzaal, voorzien van halters, knotsen, een brug, eenige andere gymnastiektoestellen en waar zich een goed voorzien wapenrek bevond.

De bibliotheek was klein, maar zij bevatte het beste wat de wereldlitteratuur ooit had opgeleverd.

Werken van Shakespeare, van Molières, en van de beste Russische, Fransche, Engelsche en Skandinavische schrijvers.

HOOFDSTUK VI.

De „Manitobia”.

Er waren reeds een paar dagen verstreken, sedert de „Bruinvisch” de grot op het kleine visscherseiland had verlaten.

Zij was de gevaarlijke golf van Biscaye zonder eenig ongeval gepasseerd, de straat van Gibraltar doorgerevaren, en bevond zich thans ongeveer ter hoogte van Sardinië.

Het was negen uur in den morgen.

De drie mannen hadden zoeven, terwijl de boot geheel stil lag, het ontbijt gebruikt.

Het dek stak op dit oogenblik slechts eenige centimeters boven het water uit, zoodat de reizigers nu en dan een onderzoekenden blik door de lenzen wierpen, ten einde er voor te waken, dat zij niet onverhoeds ontdekt zouden worden, hetgeen onaangename gevolgen voor hen zou kunnen hebben.

Aan den gezichtseinder waren wel eenige schepen te zien, maar de „Bruinvisch” lag volstrekt niet in hun

koers.

— De „Manitobia” moet vier dagen geleden te Marseille passagiers hebben ingenomen, zeide Raffles. Wij hebben dus reeds een halven dag ingeloopt.

— Waarom liggen wij eigenlijk stil?

— Ten eerste om meer op ons gemak te kunnen ontbijten, en ten tweede omdat ik voornemens ben te seinen.

— Te seinen? herhaalde Charly verbaasd. Met wie en met wat?

— Met het ontvangststation voor draadlooze telegrafie te Marseille. Ik hoop toch niet dat je vergeten bent, dat wij een radiografische inrichting aan boord hebben?

— Neen, dat weet ik natuurlijk wel. Maar is het niet zeer gewaagd om aldus van je tegenwoordigheid blijk te geven?

— Waarom zou het? Ik ben volstrekt niet van zins

mijn naam te noemen, noch mijn waren, noch mijn aangenomen naam. Ook behoef men niet te weten, dat dit schip de „Bruinvisch” is.

— Maar dan zal men je niet antwoorden.

— Toch wel. Ik wil met genoeg een weddenschap met je aangaan. Ga mede naar de seinkamer.

Raffles gaf Henderson eenige bevelen, die aanstonds de kleine antenne overeind zette.

De beide vrienden begaven zich naar een klein vertrekje waar nauwelijks plaats voor hen beiden was, en dat geheel was ingericht als de cabine van een marconigraaf aan boord van een groot schip.

Raffles ging voor de seintafel zitten, en bevestigde het luistertoestel aan zijn hoofd, terwijl Charly nieuwsgierig bleef toekijken.

Het duurde geen vijf minuten of Raffles had contact met het radiografisch station te Marseille, dat zich op minstens honderd kilometers afstand bevond.

Hij seinde gedurende enkele minuten, schreef het gesinde op een kleine blocnote en legde het toestel weder af.

— Welnu? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Welnu, Charly, als je het voorstel tot een weddenschap had aangenomen, dan zou je het kwijt zijn geweest. Marseille heeft me zoeven geantwoord.

— En wat had je dan wel gevraagd?

— Ik heb gevraagd of de „Manitobia” soms passagiers aan land had gezet en hoeveel nieuwe passagiers er aan boord waren gekomen.

— En wat kreeg je ten antwoord?

— Er zijn geen passagiers aan land gegaan, maar er zijn ongeveer tien aan boord gekomen, waaronder twee van tamelijk verdacht uiterlijk.

— Dat is sterk, riep Charly uit. Heeft men je dan in het geheel niet gevraagd wie je was?

— Ja zeker.

— Wat heb je dan gezegd?

— Dat ik Zijne Majesteits „Angamemnon” was van Gibraltar op een oefentocht onderweg naar Suez.

Charly barstte in lachen uit.

— Je hebt de duikboot dus uitgegeven voor een van de grootste slagschepen van de Engelsche vloot. Dat noem ik brutaal zijn.

— Je moogt het zoo noemen, maar ik heb er in ieder geval mee bereikt, dat men mij antwoord gaf op mijn vragen. Wij weten nu ten minste, dat het troepje bandieten hoogstwaarschijnlijk met twee vermeerderd is.

— Ik kan niet zeggen, dat de mededeeling mij aan-

genaam treft, riep Charly uit. Wij zijn met ons drieën en zij tellen nu minstens al zeven koppen.

— O, Henderson telt wel voor drie man, riep Raffles luchtig uit, zoolang er geen tien bijkomen, maak ik mij volstrekt niet ongerust. Vergeet ook niet, dat wij het voordeel van de verrassing aan onzen kant hebben.

— Dat weet ik zoo zeker niet. Je schijnt den winkelbediende te vergeten.

— Dat is waar — die was mij door de gedachte gegaan. Nu, Nicholson moet in ieder geval denken dat hij John Raffles om den tuin heeft geleid en hij moet er haast wel zeker van zijn, dat hij veel eerder daar zal zijn, daar er geen enkel schip is dat eerder dan de „Manitobia” vertrekt.

— Wie weet hoelang en zorgvuldig hij heeft gezocht onder de passagiers, uit vrees dat de Groote Onbekende zich onder hen mocht bevinden in de een of andere vermomming.

— Dat is heel waarschijnlijk, riep Raffles vroolijk uit. Zijn moeite is dan tevergeefs geweest.

De twee mannen verlieten de cabine weder, de antenne werd weder neergeslagen, de electriche machines begonnen weer te snorren en de „Bruinvisch” doorkliefde met groote snelheid de diepblauwe golven van de Middellandsche Zee.

Twee dagen later had zij Suez bereikt, nu eens aan de oppervlakte varende, als de weg vrij was, dan weder binnen enkele seconden onderduikelende, als het op zee wat al te druk was.

Te Suez bleken zij reeds weder eenige uren op de „Manitobia” te zijn ingeloopt.

Het bunkeren was ditmaal bijzonder snel in zijn werk gegaan. Het had nauwelijks acht uren geduurd.

De tocht door het Suez-kanaal hield de drie reizigers vrij wat op, want door de smalle afmetingen van dit kanaal, waar twee schepen van eenigen omvang elkander niet eens kunnen passeeren, zoodat er zoogenaamde wisselplaatsen aangebracht moesten worden, waar de schepen voor elkander kunnen uitwijken, moest de „Bruinvisch” haar vaart aanmerkelijk vertragen.

Op sommige plaatsen was het kanaal bovendien zoo ondiep, dat de duikboot, wilde zij onzichtbaar blijven, niet dan met de grootste behoedzaamheid kon vorderen.

Eens zelfs had er bijna een aanvaring plaats gehad, die tot een ramp had kunnen worden, als de koelbloedigheid en de tegenwoordigheid van geest van Raffles niet reddend waren opgetreden.

Er naderde van den tegenovergestelden kant een

zeer groot schip, zoo diep geladen, dat de onderkant van de kiel zich ternauwernood een meter boven de bedding van het kanaal bevond.

Er was dus geen sprake van onder dat schip door verder te varen, en de „Bruinvisch” zou stellig als een noot in een notenkraker door het machtige stalen schip zijn platgedrukt, als Raffles niet aanstonds en maar juist bijtijds de „Bruinvisch” had doen stilliggen, en daarop snel achteruit had doen varen, tot de dichtstbijzijnde uitwijkplaats.

Nauwelijks bevond het ranke vaartuig zich daar of het ontzaglijke stoomschip gleed voorbij.

Door dit oponthoud en andere tegenslagen, duurde de tocht door het kanaal langer dan waarop de reizigers gerekend hadden.

Maar ten slotte stevende de „Bruinvisch” de Roode Zee in, juist drie en halve dag, nadat de „Manitobia” er was binnengegaan.

Ook hier vereischte het ontwijken van de schepen in deze smalle zee groote bekwaamheid en oplettendheid.

Meestal voer de „Bruinvisch” onder water, om slechts bij nacht eenige uren aan de oppervlakte te komen.

De dagen gingen vrij geregeld voorbij.

Er deed zich weinig bijzonders voor.

Als er geen schip te zien was, kwam de boot aan de oppervlakte, ook des daags, als om wat frissche lucht te scheppen, en verwekte dan groote verbazing en schrik bij de Arabieren en de Nibiërs, die aan de oevers van de Roode Zee huisden, en die de duikboot blijkbaar aanzagen voor een of ander voorwereldlijk monster.

Ongeveer vijftien dagen na het vertrek voer de „Bruinvisch” voorbij de havenstad Aden.

Het was de laatste haven, welke de „Manitobia” zou aandoen, alvorens zij Australië bereikte.

Daar zou zij, vóór Sydney, nog de havens Adelaïde en Melbourne aandoen.

Het was nacht toen de „Bruinvisch” omstreeks een mijl voorbij de stad Aden, dicht bij de kust boven kwam, en langzaam het land naderde.

Raffles had zijn voornemen te kennen gegeven te Aden persoonlijk onderzoek te doen naar de Engelsche mailboot.

De duikboot voer een kleine kreek binnen en Henderson zette Raffles aan land met behulp van de kleine opvouwbare boot, die twee personen kon bevatten en gemakkelijk door een persoon gedragen kon worden.

Niet zonder eenige ongerustheid, wachtte Charly zijn terugkomst af.

Er verliepen twee uur, voor Raffles terugkeerde.

Hij had zijn nadering in de duisternis kenbaar gemaakt door middel van zijn electriche zaklantaarn, die zeer sterk licht verspreidde, en waarmede hij seinen kon geven aan de beide mannen die het dek van de duikboot niet verlaten hadden.

Zoodra hij zich weder in de gemakkelijke kajuit bevond, zeide Raffles opgeruimd:

— Alles gaat goed — onze vriend is nog steeds aan boord. De „Manitobia” heeft echter een buitengewoon voorspoedige reis gehad, en wij zijn nog volle twee dagen achter?

— En zijn zij nog altijd met hun zevenen? vroeg Charly.

— Neen, er zijn er te Aden nog drie bijgekomen.

— Goede hemel! riep de jonge man verschrikt uit. Dat wordt een geheel leger. Als er in Australië ook leden van de bende zijn — en daar twijfel ik geen oogenblik aan — dan zullen zij met een geheelen volkstam op de Vriendschapseilanden aankomen.

— Kom, kom, je overdrijft, Charly. Wij hebben het wel eens meer tegen tien man opgenomen.

— Maar niet als zij door Nicholson aangevoerd worden. Ik weet het niet, maar ik geloof dat de onderneming toch niet zoo vlot van stapel zal loopen als ik oorspronkelijk vermoed heb.

— Zooveel te beter.

De kleine sloep werd weder aan boord gehaald en de „Bruinvisch” zette aanstonds haar reis voort.

Het vaartuig stevende moedig den Indischen Oceaan in, en volgde zonder er veel van af te wijken, de gewone route van de schepen die van Londen naar Sydney varen.

Zeven dagen later waren de reizigers nog een vollen dag op de „Manitobia” ingelooopen.

De spanning steeg nu iederen dag, en Raffles en Charly berekenden de kansen om het machtige Engelsche stoomschip nog bijtijds in te halen.

Er verliepen nog vijf dagen, en reeds bevond de duikboot zich aan de zuidkust van Australië en naderde zij de haven van Adelaïde.

Een paar uren geleden had Raffles een draadloos telegram van de „Manitobia” onderschept waarin de kapitein van de mailboot de havenautoriteiten van Adelaïde omtrent de komst van zijn schip inlichtte.

Aanstonds maakte Raffles zijn bestek.

Vier uren later zou de „Bruinvisch” eveneens te Adelaïde kunnen zijn. Het was dus zoo goed als zeker, dat zij de „Manitobia” zou inhalen, gedurende den tocht

van de genoemde haven naar Sydney, die ongeveer een dag duurt, daar de schepen meestal eenige uren te Melbourne blijven liggen, om daar een deel van hun lading te lossen.

Et was Raffles zeer veel aan gelegen minstens een halven dag voor de „Manitobia” te Sydney aan te komen, want het was zeer wel mogelijk, dat de bandieten te Melbourne aan land zouden gaan en den weg van die haven naar Sydney per trein zouden afleggen, waardoor zij minstens zes uren zouden uitwinnen.

Maar het lot zou het anders beschikken.

Nadat de vier uren om waren, kwam de haven van Adelaide in het gezicht.

De antenne werd weder overeind gezet, en Raffles stelde zich draadloos in verbinding met de havenautoriteiten.

Hij bleef ongeveer vijf minuten seinen, en kwam toen met een betrokken gelaat den salon binnen, waar Charly hem wachtte.

— Wij visschen achter het net, mijn jongen, zeide hij. Nicholson is ons door de vingers geglipt.

— Hoe dat? riep Charly verschrikt en verwonderd uit.

— Heel eenvoudig — de sluwe schurk heeft waarschijnlijk het een of ander gemerkt van de achtervolging, waaraan hij blootstond en heeft te Adelaide een zeer snelvarend stoomjacht gehuurd, waarmede hij aanstonds vertrokken is naar een onbekende bestemming — dat wil zeggen: de havenmeester kon mij niet zeggen waarheen de Engelschen, ongeveer tien in aantal, zich begeven hadden, maar wij weten het natuurlijk maar al te goed! Nicholson is naar Tongatabu vertrokken, zoodoende eenige kostbare uren uit te winnen!

— Wanneer was dat?

— Dat is gisteren gebeurd!

— Dan kunnen wij dus wel weder rechtsomkeert maken en het er voor houden dat wij een aardig reisje hebben gehad en niets anders?

— Eer ik dat deed, zou ik nog liever met de „Bruinvisch” naar den bodem der zee gaan! riep Raffles uit, terwijl zijn oogen vlamden. Nu meer dan ooit zetten wij onze onderneming voort! Dacht je werkelijk, dat de Groote Onbekende zich zou laten ringelooeren en voor den gek houden door dien schurkachtigen professor? Dat nooit! De Gouden Spin zal nimmer in zijn handen vallen!

HOOFDSTUK VII.

Op het onbewoonde eiland.

De „Bruinvisch” zette de reis onmiddellijk voort, en deze werd niet afgebroken voor de haven van Sydney werd bereikt, waar Henderson laat in den avond, terwijl de wonderlijke duikboot verscholen lag in een kleine kreek, op ongeveer een mijl ten Oosten van de haven, den voorraad levensmiddelen met eenig versch wild ging aanvullen.

Zoodra hij was teruggekeerd, werd de tocht voortgezet!

De duikboot volgde de gewone route van de booten die van Sydney op Tongatabu en vandaar op de Schippers Eilanden varen.

De reis kon bijna steeds aan de oppervlakte worden voortgezet, daar de zee hier weinig bevaren is, uitgezonderd de schepen die het handelsverkeer tusschen Australië en de voornaamste eilanden van de vele archipels in den Stillen Oceaan onderhouden.

Vier dagen waren verlopen, toen Henderson, die

vrij van dienst was en voor op het dek van de snel voortstuwende duikboot stond, een kreet slaakte en met uitgestreken arm naar een punt aan den gezichtseinder wees.

— Land, Mylord! riep hij tot Raffles, die dicht bij het luik stond.

Raffles bracht zijn kijker voor het oog.

Henderson had goed gezien.

Recht voor de „Bruinvisch” teekende zich een vage vorm tegen het blauw van den hemel af, daar waar zee en lucht ineenvloeiden.

Het was een der eerste eilandjes van den Vriendschaps Archipel.

Maar de kijker had nog meer aan het licht gebracht.

Ongeveer op dezelfde hoogte als het eilandje ontwaarde Raffles een dunne rookpluim, die recht omhoog scheen te stijgen.

Blijkbaar was deze rook afkomstig van een vaartuig,

en daar dat vaartuij zich op dit oogenblik buiten de gewone route der handelsschepen bevond, was het wel bijna zeker, dat men hier te doen had met het stoomjacht, dat Nicholson had gehoord, ten einde des te eerder de plek te bereiken, waar hij den schat wist te zullen vinden!

Raffles fronste het voorhoofd.

Nog slechts weinig uren en men zou Tongatabu bereikt hebben.

Wie het eerst de grot wist te vinden, waar zich de spin bevond, zou zonder twijfel een grooten voorsprong hebben op degenen die na hem kwamen!

Raffles daalde de smalle stalen ladder af, die naar de kajuit leidde en zette zich voor de kleine tafel, die in het midden stond.

Hij haalde het oude boek te voorschijn, dat zich in een der valiezen bevond, sloeg het open en begon nogmaals den tekst te lezen, die op den geheimzinnigen schat betrekking had.

Bijna een vol uur zat hij onbewegelijk over de bladzijden van het reisjournaal van den Franschen ontdekkingsreiziger gebogen.

Maar plotseling slaakte hij een kreet en sloeg met de vuist op het tafelblad.

Een oogenblik later kwam Charly binnen stuiven.

Hij had Henderson gewaarschuwd en hem het stuurrad overgegeven.

— Wat is er aan de hand? vroeg hij onthust.

— Wat er aan de hand is? Ik ben een ezel, Charly!

— Waarom geef je jezelf dien minder vleijenden naam?

— Omdat ik niet eens een boek behoorlijk kan lezen!

— Wat brengt je op die gedachte?

— Het bloote feit, dat ik gedachtenloos over eenige regels van het hoogste gewicht heen geloopen!

— Wat leeren die regels ons dan?

— Den waren naam van het eiland, waar de Gouden Spin zich moet bevinden.

— Wat! Is ze dan niet op Tongatabu?

— Neen, Charly! Zij is daar oorspronkelijk geweest en later overgebracht naar een zeer klein eiland ten Zuiden van Tongatabu, Eua geheeten, dat inderdaad niet bewoond is en het ook nooit geweest is, in tegenstelling met Tongatabu, waar thans een groot aantal Engelschen zoowel als inboorlingen wonen!

Hij las hoofdschuddend de regels nog eens over en zeide toen:

— Het is waar, dat de nader aangeduide plek met zeer kleine lettertjes onder aan de bladzijde staat, bij

wijze van een noot, maar dat belet niet, dat ik een onvergeeflijke domheid heb begaan! Als ik niet bij toeval dit boek nogmaals had opgeslagen, dan waren wij waarschijnlijk kalmpjes naar Tongatabu gegaan, en hadden ons daar afgemat met te zoeken naar een schat, die er sedert een halve eeuw niet meer is!

— Maar je had het boek toch later wel weder in handen moeten nemen, om er de plek in op te zoeken, waar de Gouden Spin zich moet bevinden!

— Neen, dat was niet noodig geweest, want ik heb de aanwijzingen in mijn notitieboekje opgeschreven! Ik zal het mijzelf nooit vergeven!

— Een kleine afdwaling des geestes, Edward! riep Charly vroolijk uit. Dat kan iedereen overkomen!

— Niet als het een bedrag van eenige duizenden ponden sterling betreft! riep Raffles uit.

— Maar daar valt mij iets in! hernam Charly.

— En wat dan wel? Zou ik nog iets vergeten hebben?

— Dat niet, maar het is zeer wel mogelijk, dat Nicholson dezelfde vergissing heeft begaan, of liever de wikelbediende!

Raffles schudde mistroostig het hoofd.

— Dat klinkt mij niet zeer waarschijnlijk in de ooren, zeide hij. Die knaap leek mij zeer schrander, en hij zal wel den tijd hebben genomen, de bladzijden zorgvuldig en zonder iets weg te laten, over te schrijven! Maar wat praat ik! Wij kunnen er ons zelve dadelijk van overtuigen!

— Op welke wijze dan? vroeg Charly verbaasd.

— Henderson en ik hebben zoeven een stoomboot gezien, of liever den rook van de boot, die niets anders kan zijn dan de stoombarkas, door Nicholson gehoord. Laten wij dadelijk aan dek gaan, dan kunnen wij ons aanstonds overtuigen, of dat vaartuij recht op Tongatabu aanhoudt of iets meer zuidelijk!

De beide mannen beklommen de stalen ladder en bevonden zich eenige oogenblikken later weder aan dek.

De duikboot had eenigszins op het stoomschip gewonnen en dit was nu reeds vrij duidelijk te onderscheiden.

— Ik wist het wel! riep Raffles uit, terwijl hij met de uitgestrekte hand naar een donkere plek aan den gezichtseinder wees. Daarginds ligt Tongatabu, en het is aan geen twijfel onderhevig, of het stoomjacht houdt vrij wat oostelijker aan, dat wil zeggen recht op het eilandje Eua! Wij moeten dadelijk onzen koers veranderen!

Hij greep de telefoon, die aan het uiteinde van de ladder was bevestigd en in verbinding stond met den

stuurstoel en beval Henderson eenige streken meer oostwaarts te houden.

Dadelijk veranderde de „Bruinvisch” van richting.

De duisternis begon langzamerhand te vallen.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Toen vestigde hij zijn blikken door den kijker op de zee, die als smaragd fonkelde in de stralen van de ondergaande zon en zeide:

— Als alles medeloopt, kunnen wij binnen drie uren Eua bereikt hebben!

— Ware het niet beter geweest, als wij daar des daags waren aangekomen?

— Dat geloof ik niet! Wij moeten toch naar een goede ligplaats zoeken en dat gaat alleen als wij aan de oppervlakte varen! Bovendien kunnen wij nu ook de ankerplaats van het stoomjacht opsporen zonder dat het opvalt, en daarnaar onze maatregelen nemen! En kom nu mede, want het is tijd om te dineeren!

De twee mannen daalden de ladder weder af en begaven zich naar den salon, waar Charly als een volleerd kellner de tafel dekte en den maaltijd opdiende.

Een uur later nam Raffles het stuurrad ter hand om de „Bruinvisch” naar het kleine eilandje te sturen, dat op eenige tientallen mijlen ten zuiden van Tongatabu is gelegen en geheel onbewoond is.

Het was geheel duister, toen de duikboot langzaam haar vaart vertraagde, ten einde in deze gevaarlijke wateren niet op een verraderlijk verborgen klip te loopen.

De boot voer sedert een half uur onder water, met alle lichten gedoofd, behalve daar, waar zij toch niet van buiten te zien zouden zijn geweest.

Raffles stond aan het stuurrad en Charly had naast hem plaats genomen op een lage tabouret.

Hij hield den blik gevestigd op de lens, waardoor men nu een donkere massa kon waarnemen, die langzaam in groote toenam, toen hij een lichten kreet slaakte.

— Wat is er? vroeg Raffles, zonder de oogen van den spiegel af te wenden.

— Zie daar eens — recht voor ons uit! Ik zie een klein groen licht — en daar verder een rood lichtschijnsel, alsof er een vuur op de kust brandt!

— Je hebt gelijk! riep Raffles uit. Dat groene licht is zeker afkomstig van de stoomboot en dat rossige schijnsel is een kampvuur! De heeren bandieten schijnen zich dus reeds aan land te hebben begeven! Ik moet zeggen, dat zij er geen gras over laten groeien! Wij kunnen nu zoo dicht mogelijk bij het stoomjacht ons laten

zakken op den bodem der zee, of ergens voor anker gaan in een kreek.

Zonder eenig geluid, stil als een aal, gleeed de „Bruinvisch” door het water, naar de kust.

Raffles had de vaart nog aanmerkelijk vertraagd, uit vrees voor een botsing.

De duikboot voer ongeveer een halven meter onder de oppervlakte der zee, en hield op het kampvuur aan.

Langzaam kwam de „Bruinvisch” naderbij.

Eindelijk was zij de kust zóó dicht genaderd, dat het mogelijk was, door de lensspiegels eenige gedaanten waar te nemen, die zich rondom het vuur bewogen.

Blijkbaar hadden de bendeleden hun avondmaal op de kust bereid, want boven het vuur was een groote ketel aan drie ijzeren staken opgehangen.

Raffles veranderde nu eenigszins de richting van de „Bruinvisch”, die geruischloos langs de kust gleeed en daarop een kleine kreek binnenvoer, aan drie zijden omgeven door vrij hooge heuvels, hier en daar doorsneden met diepe kloven.

Voor dezen heuvelrug strekte zich een smal strand uit, dat de kreek overal omgaf.

De muur van hoogten sloot de kreek in het Westen af van den inham, waar het schip der bandieten voor anker was gegaan.

Het zou onmogelijk zijn, van die plek de „Bruinvisch” waar te nemen, die nu langzaam naar de oppervlakte steeg en daarop tot dicht bij het strand stevende, waar het anker op een diepte van niet meer dan één vadem werd uitgeworpen.

De smalle loopplank, die uit drie deelen bestond, welke even als een brandladder in en uit elkaar konden schuiven, werd uitgedraaid en nu konden de drie reizigers droogvoets het strand bereiken, uit zeer fijn, heldergeel zand bestaande.

Op ongeveer vijftig meters afstand rees hier de voet van de heuvels op, dicht begroeid met struikgewassen en lage boomen.

— Wij zullen het voorbeeld van Nicholson en de zijnen niet volgen, zeide Raffles, en hier ons kampvuur aanleggen.

— Waarom niet? vroeg Charly. Zij kunnen ons toch niet zien en het is verrukkelijk weder!

— Toegestaan, maar al zouden zij ons zelven niet kunnen zien, daarom zouden zij toch wel den rook van ons vuur in den lichtblauwen, tropischen hemel kunnen zien opstijgen, evenals wij het met dat van hun eigen kampvuur doen!

En tegelijk wees Raffles naar de donkere rookpluim,

die rechtop, als een reusachtige reigerveer, boven den heuveirug oprees.

— Je hebt gelijk, dat zou onvoorzichtig zijn, moest Charly bekennen. Maar waartoe zijn wij dan eigenlijk aan land gegaan?

— Ten eerste om onze beenen eens flink uit te strekken en onze spieren weder los en lenig te maken, ten tweede om eens te zien, of er van hier een pad voert naar den heuvelkam, vanwaar wij het vijandelijk kamp kunnen bespieden.

— Zijn wij hier in de buurt van de plek, waar de slaven van koningin Amagura drie eeuwen geleden de Gouden Spin aan land brachten?

— Dat is althans zeer waarschijnlijk. Deze landingsplaats ligt juist tegenover Tongatabu, en bovendien zijn ook de bandieten hier geland — en ik verzeker je dat Nicholson een zeer schrandere man is, en de beteekenis van de vage aanduidingen van Jean de la Hure wel zal begrepen hebben.

Henderson had inmiddels op last van Raffles drie geweren en de noodige munitie van boord gehaald.

Men moest immers rekening houden met een onverwachte ontmoeting

— Maar zouden wij de duikboot wel alleen achterlaten? vroeg Charly, toen de drie mannen op het punt stonden, hun nachtelijken onderzoekingsstocht te beëindigen.

— Waarom zouden wij niet? Het is donker genoeg en de bandieten hebben volstrekt geen reden om naar deze kreek te komen.

— Toch is het veiliger! Wie weet achten zij hun ankerplaats niet gunstig genoeg en komen zij de kreek binnen varen!

Raffles dacht even na en zeide toen:

— Je hebt gelijk, Charly! Ik dacht er niet om dat wij hier op een geheel onbewoond eiland zijn en dat wij alleen de „Bruinvisch" tot onze beschikking hadden om weder huiswaarts te keeren. Als de schurken ons schip zouden beschadigen, dan zou ik waarlijk niet goed weten op welke wijze wij Eua weder zouden moeten verlaten!

Hij wendde zich tot Henderson en vervolgde:

— Ik vertrouw je de bewaking van de „Bruinvisch" toe, mijn vriend, je weet wat dat zeggen wil. Zoodra je maar het geringste onraad bemerkt, waarschuw je ons door een gewerschot! Let echter goed op, dat je ons niet voor niets een teeken geeft, want als er eenmaal geschoten is, is het nadeel waarschijnlijk aan onze zijde!

— Tot uw dienst, Mylord! zeide Henderson, terwijl hij zijn geweer greep en aan den voet van de smalle loopplank post vatte.

Raffles en Charly begaven zich nu naar den voet van de heuvelrij, en zochten naar een plek waar zij de hoogte het gemakkelijkst zouden kunnen beklimmen.

Zij hadden deze plek tamelijk spoedig gevonden en begonnen tegen de heuvelhelling op te klauteren.

De lucht was zóó helder, dat zij tot op vrij verren afstand voor zich uit konden zien.

Zwijgend baanden zij zich een weg door de lage struiken die de hellingen bedekte, terwijl zij zorg droegen zoo weinig mogelijk gerucht te maken.

Brain, de hond, volgde hen snuffelend op den voet.

Het was duidelijk dat het schrandere dier onraad rook, maar hij dacht er niet aan te blaffen.

Na een half uur klimmens, hadden de beide mannen het hoogste punt van den heuvelkling bereikt.

Zij bukten zich nu en daalden voorzichtig aan de andere zijde eenige meters omlaag.

Plotseling greep Raffles Charly bij den arm.

De beide mannen bleven stilstaan.

Door de takken van een kreupelboschje hadden zij het schijnsel van een kampvuur ontwaard, thans zoo dichtbij, dat zij de gedaanten daaromheen duidelijk konden onderscheiden.

Er waren daar tien mannen, die om het kampvuur hurkten of lagen, en bezig waren hun avondmaaltijd te verorberen.

Onmiddellijk had Raffles professor Nicholson herkend, wiens gelaat helder door het rossige schijnsel beschenen werd.

Ook meende hij in de halve duisternis het gelaat te herkennen van eenige bendevoerden, met wie hij te Londen reeds eenige keeren te doen had gehad.

En een eind verder ontdekte hij den winkelbediende, die het geheim aan den Meester had geopenbaard.

Blijkbaar mocht hij bij wijze van hooge gunst en als belooning, aan deze onderneming deelnemen.

Nu en dan klonk het geluid van een ruwen lach, of eenige luid gesproken woorden tot de beide bespieders op.

De hond stond doodstil met gespitste ooren en fonkelende oogen toe te zien.

Het was alsof het schrandere dier begreep, dat zich daar beneden op nauwelijks vijftig of zestig meters afstand doodsvijanden van zijn meester bevonden.

Raffles behoefde echter geen vrees te koesteren, dat de hond hun aanwezigheid zou verraden, want hij wist

wel dat Brain zich niet zou bewegen, alvorens het hem bevelen was.

Het kampvuur brandde op een kleine zandvlakte, aan den oever van een klein, zeer smal riviertje, veeleer een sloot, die zich omstreeks dertig meter verder met een kleinen watervâl in zee stortte, en waarvan de oorsprong niet te zien was.

Zeer dicht bij de kust lag het stoomjacht voor anker. Het groene licht was duidelijk zichtbaar.

Flauwtjes waren aan dek twee donkere gedaanten zichtbaar, die zich langzaam langs de verschansing heen en weer bewogen.

Het waren zeker twee wachtposten, aan wie de bewaking van het schip was toevertrouwd.

Wel een half uur bleven Raffles en Charly toezien.

Er gebeurde echter niets bijzonders en de bandieten schenen van zin te zijn, den nacht aan land door te brengen, onder den blooten hemel, wat zeer goed mogelijk was, daar de nacht bijzonder warm was en geen zuchtje eenige verkoeling aanbracht.

Raffles stootte Charly zachtjes aan en fluisterde hem in:

— Wij zullen terugkeeren — zij schijnen hier te blijven!

— Maar als wij hen eens eens paar kogels toezonden, stelde Charly voor. Wij bevinden ons hier in een voortreffelijke positie om eenige van die schurken naar de andere wereld te helpen!

Raffles schudde afkeurend het hoofd.

— Dat doe ik niet of het moet volstrekt noodzakelijk zijn, zeide hij. Een hinderlaag en nog al een nachtelijke heeft voor mij altijd iets afkeerwekkends gehad! Ik kan nooit vergeten dat die lieden hier feitelijk met hetzelfde doel komen als ik.

— Wat niet belet, dat ze geen seconde zouden aarzelen je overhoop te schieten als zij zich toevallig hier bevonden en jij daar ginds bij het kampvuur was! fluisterde Charly op verontwaardigden toon. Ik begrijp niet hoe je je zelf durft vergelijken bij dat moorddadig gespuis!

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Laat ons gaan! zeide hij kalm.

De beide vrienden aanvaardden den terugtocht.

Een half uur later hadden zij de aanlegplaats weder bereikt.

Zij begaven zich aan boord, haalden de loopplank in, lieten de boot onder water zinken, nuttigden hun avondmaal, en begaven zich ter ruste.

HOOFDSTUK VIII.

De grot van de Gouden Spin.

Den volgenden morgen was Raffles zooals gewoonlijk het eerst wakker.

Hij wakte Charly en riep:

— Sta op, lui! Je zult je tijd nog verslapen! Ben je vergeten waarom we hier gekomen zijn?

— Dat is niet zeer waarschijnlijk, antwoordde Charly lachend, terwijl hij zich de oogen uitwreef en uit het lage ledikant sprong.

— Kleed je dan spoedig. Dadelijk na het ontbijt gaan wij op zoek naar de grot!

— En als de bandieten daar eerder zijn geweest?

— Dan zullen zij de Gouden Spin, als zij haar gevonden hebben, weder moeten afgeven, goedschiks of kwaadschiks!

— Dus toch strijd? riep Charly uit.

— Het is nu dag en het zou een strijd in het open veld zijn, hernam Raffles.

Charly kleedde zich spoedig aan en de beide vrienden namen in den salon plaats aan de smalle tafel, waar Henderson reeds een smakelijk ontbijt had gereed gezet.

Zoodra zij dit gebruikt hadden, lieten zij de boot aan de oppervlakte komen, na zich eerst overtuigd te hebben, dat alles veilig was.

Het luik werd geopend en de frische lucht stroomde naar binnen.

Het was een verrukkelijke dag.

Er was een windje komen opsteken, dat de ergste hitte verdreef.

De zon stond reeds een uur aan den hemel en overgoot het landschap met haar stralen.

Een heerlijk schouwspel deed zich aan de vrienden voor.

Het eiland scheen een klein paradijs te zijn!

Overal vertoonde zich de weelderigste plantengroei — de heuvels aan gene zijde van de kreek waren beplant met machtige platanen, ceders, bananen en cocosboomen; lianen kronkelden zich van den eenen tak naar den andere, en reusachtige varens schoten tot manshoogte overal uit den vruchtbaren grond op, die misschien nog nooit door een menschenvoet betreden was.

Een heldere beek, welke de vrienden den vorigen nacht niet hadden kunnen ontdekken, stroomde zachtjes murmelend van de heuvelhelling naar de kreek, waarin zij zich uitstortte op een plek, die omstreeks twee honderd meter van de ankerplaats der duikboot verwijderd lag.

Heel in de verte klaterde een prachtige waterval.

Mocht het eiland al niet bewoond zijn door menschen — dieren scheen men er des te meer aan te treffen.

De takken der hooge boomen wemelden van een klein soort apen, die verwonderd maar zonder eenige vrees te toonen door het gebladerte naar de zonderlinge walvisch staarden, die op hun kust scheen te zijn gestrand.

Kakatoe's met schelle kleuren vlogen met luid gekrijsch over het kreupelhout.

En voorts zag men er parelhoenders, paradijsgogels met hun lange, sierlijk gevormde staarten, neushoornvogels en andere bewoners van de tropische landen.

Zelfs meende Henderson, die zeer scherpe oogen had, in de verte eenige struisvogels met verbazend groote stappen over het strand te zien ijlen.

Eenigen tijd genoten de drie mannen van het heerlijke schouwspel.

Toen wierp Raffles zijn geweer over den schouder en riep uit:

— Op weg! Wij zullen naar de Gouden Spin gaan zoeken!

— En de „Bruinvisch"? vroeg Charly.

— Drommels, dat is waar ook! hernam Raffles. Het is nu klaarlichte dag, en als het toeval de boeven hier brengt, dan vrees ik, dat er niet veel van onze duikboot zou overblijven! Zij ligt hier veel te veel in het gezicht!

— Ik zie daarginds, aan de overzijde van de kreek, een dicht bosch, Mylord, zeide Henderson nu. De boomen hangen allen over het water heen en ik geloof, dat onze boot daar veilig verborgen zal zijn!

— Wij zullen er direct op af gaan! riep Raffles uit.

Henderson klom de stalen ladder af en stuurde de duikboot, die aan de oppervlakte bleef varen, snel en behendig naar de overzijde van de kreek.

Hij had goed gezien.

Hier bevond zich een groep broodboomen, waarvan

de dunne bladerrijke takken over het water heen hingen en een soort natuurlijk boothuis vormden.

Het ging zelfs niet zonder eenige moeite, de „Bruinvisch" door dezen muur van takken en bladeren te doen heendringen, maar eindelijk lag zij toch veilig en wel in deze koele schuilplaats, waar de zon zelfs niet vermocht binnen te dringen.

Het luik werd gesloten en de drie mannen, welbewaarend, begaven zich aan land.

Brain sprong vroolijk kwispelstaartend om hen heen.

Zoodra zij een open plek in het dichte woud bereikt hadden, hetwelk de kreek aan deze zijde afsloot, haalde Raffles een papier uit zijn borstzak, vouwde het open en bekeek het aandachtig.

Het was een afschrift van de bladzijden uit het oude reisverhaal van Jean de la Hure, waarin sprake was van de grot van de Gouden Spin.

Er was bij de beschrijving een kleine, primitieve tekening gevoegd, welke Raffles met groote zorgvuldigheid had nageteekend.

Na eenigen tijd het papier te hebben bestudeerd, zeide hij.

— La Hure zegt het volgende: Men moet in het begin van den zomer om vijf uur in den middag acht geven op de schaduw van den vinger. Dat woord Vinger is met 'n hoofdletter geschreven en waarschijnlijk bedoelt onze Fransche vriend hiermede een of andere rotspunt, die in vorm op een menschelijken vinger gelijkt. Het einde van de schaduw reikt dan tot een klein boschje, van waar men twee honderd schreden in zuiver noordwestelijke richting moet doen. Met staat dan aan het begin van een smalle en woeste bergkloof, aan het einde waarvan zich de grot moet bevinden, die tot verblijfplaats strekt aan de Gouden Spin. Onze ontdekkingsreiziger gewaagt verder van allerlei geheimzinnige beletselen, welke iedereen zal moeten overwinnen alvorens hij de grot kan betreden en die hij niet nader beschrijft, maar waarvan hij zegt, dat zij van verschrikkelijken aard zijn!

— Wat kan hij daarmede bedoelen? vroeg Charly verwonderd. Er zullen toch wel geen mijnen zijn aangelegd?

— Dat klinkt al zeer onwaarschijnlijk, antwoordde Raffles glimlachend. Het kruit was destijds al wel uitgevonden, maar het mag twijfelachtig heeten of de bewoners van dezen archipel kennis droegen van zijn bestaan, laat staan er gebruik van konden maken! Wij zullen het trouwens wel zien! Ik verdenk onzen vriend Labure er van dat hij een bloedverwant is van Baron

von Munchhausen, en wel eens overdrijft — om het beleeft uit te drukken.

Raffles stak het papier weder in den zak en vervolgde:

— Het eerste wat wij dus te doen hebben, is te zoeken naar den Vinger!

— Ik geloof, dat wij dan niet ver behoeven te gaan, Edward! Zooals je reeds gisteren opmerkte, zullen de slaven van Koningin Amagura waarschijnlijk op dezelfde plek aan land zijn gegaan als waar wij ons thans bevinden, en zij zullen wel in opdracht hebben gehad de Gouden Spin niet te ver landinwaarts te verbergen, ten einde haar in geval van nood spoedig weder te kunnen terughalen.

— Op weg dan! riep Raffles uit. Wij zullen eerst den heuveltop beklimmen waar wij gisteren waren, en eens zien hoe het met de bandieten staat!

De tocht rondom de kreek nam een aanvang.

Na een half uur loopens, waarbij zij zich soms met het jachtmes een weg moesten banen door de slingerplanten en het kreupelhout bereikten zij weder de plek, waar de „Bruinvisch” dien nacht voor anker had gelegen.

Voorzichtig en zonder te spreken beklommen de drie mannen, met het geweer in de hand, de helling van de heuvelrij.

Op den top aangekomen, boog Raffles, die vooraan ging, voorzichtig het struikgewas ter zijde en wierp een blik omlaag.

Hij zag neder op de kampplaats van de bandieten.

Het vuur was uitgegaan, de ketel lag er naast, het stoomjacht reed in de baai op zijn anker, maar van de bandieten was geen spoor te ontwaren!

Henderson was naast Raffles geslopen en liet zijn scherpe blikken over het kleine dal waren.

Maar heinde en verre was geen levend wezen te bespeuren.

Aan de andere zijde was het dal afgesloten door een tweede heuvelrij, die aan de landzijde eindigde in een zonderling gevormden tamelijk hoogen piek.

— Ik denk dat dit de Vinger is, Mylord, waarover die Franschman het heeft, zeide Henderson, terwijl hij op de rotspunt wees.

Raffles haalde zijn kijker uit het foudraal en bracht het instrument voor de oogen.

— Ik geloof dat je gelijk hebt, Henderson, zeide hij toen. Die rots heeft inderdaad veel van een menschenvinger, en ik zie in den geheelen omtrek niets wat er op lijkt! Maar wat mij verontrust, dat is dat ik niets van de bandieten zie!

— Misschien zijn zij wel op jacht om iets voor hun ontbijt te schieten, Mylord, meende Henderson.

— Het is mogelijk, Henderson, maar ik vrees dat ze ergens anders op jagen!

Raffles wendde zich tot Charly en vervolgde:

— Ik vrees dat wij eenige uren te laat zijn geweest, mijn jongen! De schurken zijn vroeger opgestaan dan wij — het spijt mij dat ik het moet bekennen.

— Ik heb het altijd wel gedacht, dat die Nicholson een uitgeslapen schurk is, riep Charly uit.

— Welnu, Mylord, dan hebben wij geloof ik niets anders te doen, dan den verloren tijd in te halen, gaf Henderson te kennen.

Raffles gaf hem een harden klap op den schouder en riep vroolijk uit:

— Een waar woord, Henderson! Het eenige woord dat hier ter plaatse is! Wij zullen aanstonds weder op weg gaan.

— Maar zouden zij ons van het stoomjacht af niet kunnen zien? vroeg Charly.

Raffles wendde zijn kijker naar het jacht.

Hij kon duidelijk zien, dat er op de voorplecht twee mannen zaten, die zich blijkbaar onledig hielden met kaartspelen en van tijd tot tijd een teug namen uit een flesch, die naast hen op het dek stond.

Blijkbaar was aan deze twee bandieten de zorg voor het stoomjacht opgedragen.

— Als wij aan deze zijde den heuvel afdalen en het dal oversteken, dat wil zeggen, als wij den kortsten weg gaan, zullen zij ons zeker zien, merkte Raffles op.

— Dan moeten wij over de heuvels trekken, stelde Charly voor.

— Er zal niets anders op over schieten. Het is jammer, want daardoor verliezen wij weder eenige uren, maar als die bandieten daar ons zien, zullen zij zeker hun makkers met een gewerschot waarschuwen en dan is het spel misschien verloren!

De tocht over de heuvels nam een aanvang.

Zij hadden den weg naar de zonderling gevormde rots bijna voor de helft afgelegd, toen Charly plotseeling stilstond en in lachen uitbarstte.

— Wat is er gaande, Charly? vroeg Raffles verwonderd. Wat wekt je lachlust zoo op?

— Wel, ik bedenke dat wij ons volstrekt niet zoó behoeven te haasten en ons nutteloos afmatten!

— Waarom dat?

— Omdat Nicholson natuurlijk ook tot vijf uur moet wachten, alvorens hij den stand van de schaduw van den vinger kan bepalen!

— Ongetwijfeld, maar wie zegt je dat hij dat niet reeds gisteravond gedaan heeft? Je vergeet, dat hij ruim een halven dag voor ons op het eiland is gekomen!

— Dat is zoo en daaraan had ik niet aanstonds gedacht! Maar zou hij dan waarlijk, nadat hij nog nauwelijks voet aan wal had gezet, zijn onderzoekingen zijn begonnen?

— Dat heeft hij zeker! Nicholson is een heel bijzonder man, en zeer doortastend van aard! Vergeet ook vooral niet, dat hij argwaan moet koesteren en dat hij verwacht dat John Raffles hem zal trachten in de wielen te rijden! Er moet hem dus alles aan gelegen zijn, de Gouden Spin zoo spoedig mogelijk te ontdekken.

— Je hebt gelijk, Edward! Er blijft ons dus niets anders over, dan ons zooveel mogelijk te haasten! Een opmerking nog!

— Laat eens hooren?

— Als Nicholson inderdaad gisteren om vijf uur de plek van de schaduw heeft bepaald, waarom heeft hij zijn onderzoekingen dan niet aanstonds voortgezet?

— Dat heeft een heel eenvoudige reden! De duisternis valt hier in deze keerkringen zeer snel en hij wilde natuurlijk op dit onbekende eiland niet door den nacht overvallen worden!

— Een zeer goede verklaring, maar ik heb nog iets!

— Je bent vandaag niet gemakkelijk tevreden te stellen, mijn jongen, riep Raffles lachend uit. Wat wil je nu nog meer?

— O, ik wilde alleen maar opmerken, dat wij vandaag tot vijf uur zullen moeten wachten en dat Nicholson op dat uur reeds hoog en breed met de Gouden Spin naar zijn stoomjacht kan zijn teruggekeerd!

Raffles dacht een oogenblik na en antwoordde toen:

— Het is mogelijk, maar ik geloof het niet! De afstand van de ligplaats van het jacht tot aan de grot van de Gouden Spin bedraagt zeker wel vijf uur gaans en het is nu bijna twaalf! Het is verder de vraag of zij den schat aanstonds zullen vinden, want het is zeer wel mogelijk dat die goed verborgen is.

— En dan die geheimzinnige beletselen, Mylord! riep Henderson uit, die aandachtig had toegeluisterd.

— Daar houd ik niet eens rekening mee, hernam Raffles glimlachend. Ik wil hun bestaan niet ontkennen, maar zij vallen buiten mijn beschouwing. Mochten echter de bandieten den schat werkelijk reeds in

handen hebben voordat wij ter plaatse zijn aangekomen, dan nemen zij mij heel wat werk uit de handen, want ik zal wel een middel weten te vinden om hun de Gouden Spin weder afhandig te maken! Er bevinden zich aan boord van de „Bruinvisch” een aantal kleine uitvindingen, van welker goede uitwerking ik zeer veel verwacht in geval van nood! En laat ons nu voortgaan en oogen en ooren goed openzetten — dat is de hoofdzak!

De tocht werd voortgezet.

De drie mannen konden zich voor een groot gedeelte verlaten op het onfeilbare instinct van Brain, den fraaien wolfshond, die vroolijk rond sprong en zeker wel teekenen van onrust zou hebben gegeven als hij de aanwezigheid van den vijand had gerooken.

Dwars door het maagdelijke woud, dat de heuvels bedekte, baanden de mannen zich een weg.

Het was juist één uur toen de hond eensklaps stilstond en een dof gebrom liet hooren.

Zijn haren stonden steil overeind en hij scheen aan een hevigen schrik ten prooi.

Charly uitte een luide kreet van ontzetting!

— Pas op, Edward! Een slang! schreeuwde hij.

Op nauwelijks tien passen afstand van Raffles, die in gedachten verzonken scheen voort te gaan, verhief zich een prachtig gekleurde kleine slang met een driehoekigen kop, een glanzend groene huid, een geelgeschubden buik uit het gras, waarvan het nauwelijks te onderscheiden was.

De kleine oogen van het monster fonkelden boosaardig en zijn gevorkte tong schoot bliksemsnel heen en weer tusschen de opeengekleemde kaken.

Het volgende oogenblik zou de slang zich op Raffles hebben geworpen.

Maar Brain scheen zijn vrees te hebben afgeschud — met een geweldigen sprong wierp hij zich op de slang en beet haar juist achter den kop in den opgezetten hals.

Het monster kronkelde zich heen en weder en trachtte tevergeefs den hond met zijn giftanden te bereiken.

Maar Brain liet niet zoo spoedig los wat hij eenmaal vasthad!

Hij sleurde de slang woedend heen en weder, tot dat het lichaam slap in zijn bek hing.

Charly trad naderbij en verbrijzelde met een slag van de kolf van zijn revolver den kop van het afzichtelijke monster.

Niet dan met moeite kon hij den wolfshond dwingen de slang los te laten.

Het was een zoogenaamde moerasadder, een der giftigste slangen uit de tropen, maar die op de Fidsji-eilanden reeds lang niet meer voorkomen.

Raffles streefde den hond, die hem met zijn schitterende oogen aankeek, over den kop, en zeide toen hoofdschuddend:

— Ik zou nooit gedacht hebben dat er giftslangen op dit eiland waren. Op de bewoonde eilanden zijn zij in ieder geval niet meer! Wij zullen goed moeten oppassen — als mijn goede Brain niet zoo dapper was opgetreden, zou ik misschien van dit avontuur niet zijn teruggekeerd.

Een half uur na dit voorval, hadden de drie reizigers den voet van den Vinger bereikt.

Deze bevond zich achter de heuvelrij, waardoor het zoo even had geschenen alsof de rotspiek zich boyen op den heuveltop verhief.

De zonderling gevormde rots was ongeveer honderd meter hoog en stond geheel afgezonderd.

Geen wonder, dat de lasthebbers van Koningin Amagura deze plek hadden uitgekozen om den weg te wijzen naar den verborgen schat.

De reizigers zochten de schaduw op en nuttigden daar den maaltijd, die uit geconserveerd vleesch, kaas, melk en scheepsbesluit bevond.

— Zouden de bandieten langs denzelfden weg weder terugkeeren? vroeg Charly, toen zij den maaltijd beëindigd hadden.

— Dat acht ik wel waarschijnlijk! Natuurlijk kiezer zij den kortsten weg!

Charly wierp een blik om zich heen.

Op eenigen afstand verhieven zich verscheidene afgezonderd liggende boschjes, en het zou pas over eenige uren mogelijk zijn het juiste daarvan aan te wijzen.

Er schoot niets anders op over, dan geduldig te wachten.

Maar Raffles wenschte dezen tijd zoo nuttig mogelijk te besteedden.

De rotspiek, die een zeer gunstigen waarnemingspost zou opleveren, was met eenige inspanning wel te beklimmen.

En zoo besloten de drie mannen naar den top te klauteren om vandaar den omtrek te overzien.

Het was een moeilijke klimpartij, maar na een uur zwoegens hadden zij toch den top bereikt, die nauwelijks plaats bood voor de drie mannen.

Men genoot van hier een verrukkelijk uitzicht over bijna het geheele eiland.

De tropische wouden wisselden af met groene grasvlakten, hier en daar door heldere beken doorsneden.

De heuvels volgden op de dalen.

Maar spoedig werd de aandacht van Raffles getrokken door een grauwe massa, ongeveer in het midden van het eiland.

Hij bracht den kijker voor zijn oogen en staarde er geruimen tijd door.

— Waar kijk je naar? vroeg Charly eindelijk.

— Naar dat grijze gesteente daarginds! Het ziet er uit als een ontzaglijke hoeveelheid gestolde lava!

— Dat is niet onmogelijk, want dit eiland moet immers van vulkanischen oorsprong zijn, merkte Charly op. Het is misschien het overschot van een uitgebranden vulkaan.

— Dat geloof ik ook. Ik zie verder een nauw ravijn, smal en waarschijnlijk heel diep — dat is ongetwijfeld de kloof, waarvan sprake is in het reisboek van Jean de la Hure! Laten wij spoedig weder afdalen, vrienden — wij behoeven nu niet langer te wachten!

Raffles haalde zijn kompas te voorschijn en bepaalde nauwkeurig de richting van het ravijn.

De nederdaling begon weder en binnen tien minuten hadden de drie reizigers de vlakte weder bereikt.

Brain, de hond, die hen onmogelijk had kunnen volgen, stond hen zacht jankend af te wachten.

Hij rende als dol in het rond, en Raffles had moeite hem tot bedaren te brengen.

Het was nu drie uur en de mannen hadden dus twee volle uren uitgewonnen.

De tocht werd nu met meer omzichtigheid voortgezet, want het was niet onmogelijk, dat zij de bandieten zouden tegenkomen.

Brain liep met gebogen kop voort en scheen reeds een spoor te ruiken.

Van tijd tot tijd liet hij een zeer zacht gebrom hooren.

Nu en dan raadpleegde Raffles zijn kompas, ten einde zich te overtuigen, dat hij in de goede richting was.

En plotseling, alsof zij uit een tooversprookje versplaatst werden in een nachtmerrie, alsof zij uit het paradijs in een hellekrocht traden, bevonden zij zich tegenover den ingang van een sombere grauwe rotskloof, ternauwernood drie meter breed en zeker vijftig meter hoog.

De ruwe wanden verrezen naast hen, terwijl zij over den steenachtigen bodem voortliepen, als de wanden van een put.

De drie reizigers bevonden zich aan den ingang van de bergkloof, die naar de grot van de Gouden Spin voerde.

HOOFDSTUK IX.

De geheimen van het eiland Eua.

Langzaam en voorzichtig schreden de mannen voortwaarts.

Hoewel de zon nog tamelijk hoog aan den hemel moest staan, was het in deze sombere kloof reeds tamelijk duister.

De grijze wanden vertoonden geen spoor van plantegroei.

Zij bestonden voor een deel uit basalt, voor een ander deel uit lava-gesteente.

Hier en daar zag men nauwe spleten, zoo smal dat men er zich slechts met moeite een weg door zou kunnen banen.

Langzamerhand verbreedde het ravijn zich.

De bodem was hier bedekt met losliggende blokken, die duidelijk hun vulkanischen oorsprong verrieten.

Het ravijn liep niet in een rechte lijn door, maar beschreef een flauwe bocht; de wanden werden langzamerhand minder steil, maar het was te zien, dat zij bij de kromming van de kloof weder dicht tot elkander overbelden.

Zwijgend vervolgden de drie mannen hun weg.

Zelfs de hond scheen onder den indruk te zijn van het troosteloze en het sombere der omgeving, want hij liep met den staart tusschen de beenen en den kop naar den grond gebogen voort.

Allen spitsten de ooren, in de verwachting ieder oogenblik menschelijke stemmen te hooren.

Maar alles bleef stil, geen geluid liet zich hooren.

En toch was Raffles er zeker van, dat de bandieten hem waren voorgegaan en reeds een bezoek aan de grot hadden gebracht.

De tocht door de kloof duurde ongeveer een uur.

Nu en dan kwamen zij voorbij het rif van een of ander groot dier, een hert, een aardvarken en zelfs nog wel grootere dieren.

Het scheen dus, alsof zich hier wilde beesten ophielden, maar de reizigers vroegen zich te vergeefs af, hoe zij in dit ravijn konden afdalen, met zijn steile wanden en waar zelfs geen grassprietje groeide.

Zij naderden nu de bocht in de kloof en namen de grootste voorzichtigheid in acht om hun verblijf niet te verraden.

Raffles, die vooraan liep met het geweer in den aanslag, stond plotseling stil.

Zijn gelaat teekende groote verbazing en ongerustheid.

Op een afstand van ongeveer honderd meter scheen de kloof aan de andere zijde van de kromming plotseling op te houden.

Zij werd daar als het ware afgesloten door een rotsmuur, die als een reusachtige deur van graniet het ravijn beschermde tegen vreemde indringers.

Maar in deze natuurlijke deur gaapte een ontzaglijke opening, waarvan de onderkant ongeveer vier meter van den bodem van het ravijn was gelegen.

Daarheen leidde een zeer smal en steil pad.

En op dat pad bewogen zich een zestal mannen moeizaam voort, terwijl twee anderen beneden de wacht schenen te houden.

Raffles wenkte Charly en Henderson naderbij.

Voorzichtig keken zij om den rand van het uitspringend rotsgedeelte, dat hun thans nog verborg.

Het was duidelijk — Nicholson en zijn mannen waren nu pas tot aan het einde van hun tocht genaderd!

Zou Raffles dus toch nog te laat komen?

Hij dacht hier nog over na en over de middelen om den bandieten den buit afhandig te maken, toen een ongewoon geluid zijn oor bereikte, en hem en zijn makkers met schrik vervulde.

Het klonk als een ontzettend geraas, het fluiten van

den wind, of het uitlaten van stoom door een reusachtige locomotief.

En toen zagen Raffles en zijn metgezellen iets, dat hen het bloed in de aderen deed verstijven van schrik en ontzetting.....

Uit den duisteren ingang van het hol kwamen eensklaps de koppen van twee afzichtelijke monsters te voorschijn.

Het waren twee slangen, zoo monsterachtig groot, als Raffles meende dat zij slechts in de fabelleer bestonden.

Hun omvang was minstens even groot als die van een corpulent man, en toen een der monsters de kaken opende kreeg Raffles den indruk, alsof het dier met het grootste gemak een grooten Amerikaanschen buffel zou kunnen verzwelgen.

Hun kleur was van een giftig groen, met een blauwachtigen weerschijn en de groote schubben, vingerdik, glinsterden als metaal, met een violetten weerschijn.

Boven de groote neusgaten verhieven zich twee kleine hoortjes.

De oogen, bijna zoo groot als een dessertbord, hadden een verschrikkelijke uitdrukking.

De slangen staken den afschuwelijken kop omhoog, staken hun gevorkte tongen uit, vertoonden schitterend witte borstschilden en gleden toen met ongelooflijke snelheid, bijna tegelijkertijd, het hol uit en langs de onderzijde van de afsluitende rots naar omlaag.

De bandieten daarginds schenen als door schrik verlamd te zijn.

Toen trachtten zij te vluchten.

Maar snel als een bliksemflits, was een der vreeselijke monsters vooruit geschoten en had een der bandieten in het midden vastgegrepen.

De ongelukkige liet een vreeselijken kreet hooren, terwijl zijn beenderen kraakten tusschen de tanden van de monsterachtige slang.

Het dier sloeg slechts een kronkel van den hals om den ter dood veroordeelde en vermorzelde hem hiermede zooals een mensch een wurm vertrapt.

Aanstands ontspande hij den kronkel weder en greep een tweeden bandiet, die hetzelfde lot onderging.

De anderen vluchtten met een vreeselijken kreet in de richting waar de drie mannen stonden.

Raffles trad te voorschijn, vast besloten om de schurken aan dezen ontzettenden dood te ontrukken.

Hij had zijn geweer met een ontplofbare patroon geladen, liet zich op een knie vallen, mikte zorgvuldig en drukte los.

Een der beide slangen scheen getroffen te zijn.

Het monster stiet een waar gebrul uit, dat tot ver in den omtrek verneembaar was en kronkelde zich in duizend bochten, terwijl een bloedgolf uit zijn muil stroomde.

Maar de bandieten waren door schrik zoo bezeten, dat zij niets meer zagen of hoorden en slechts op hun lijfsbehoud beducht waren.

Lijkbleek, met den doodsangst op het gelaat, snelden zij zonder om te zien en zonder er zelfs acht op te slaan vanwaar dit plotselinge schot afkomstig was, voorbij de drie mannen, waarvan Henderson en Charly ternauwernood zichtbaar waren, daar zij achter het uitstekend gedeelte van de rots stonden.

Nicholson was een der laatsten die voorbij ijlden.

Hij scheen Raffles niet te zien.

Voortsnellend alsof de duivel hen op de hielen zat, nu en dan struikelend over de rotsblokken en dan luid brullend van schrik en angst, vluchtten de bandieten door de nauwe kloof en waren spoedig verdwenen.

De ongewonde slang kroop langs en over het lichaam van het gewonde monster en scheen met de oogen naar den vijand te zoeken.

Toen kreeg zij Raffles in het oog, die zijn geweer snel opnieuw met een ontplofbaren kogel geladen had en rustig de komst van het monster afwachtte.

Met een verbazemende snelheid schuifelde de slang naderbij.

Raffles bracht het geweer aan den schouder, liet het monster tot op tien meter naderen, en joeg het toen een kogel in de hersens.

De kogel ontplofte en verbrijzelde de hersenpan van het afzichtelijke monster.

Zijn doodstuipe waren verschrikkelijk.

Het geeselde met zijn ontzaglijk lichaam den bodem van het ravijn en kronkelde zich in allerlei bochten.

Maar langzamerhand werden de bewegingen minder krachtig en eindelijk lag de slang volkomen stil.

De ontzettende kaken sloten zich en het brandend vuur scheen uit de pupillen te wijken.

Een hoornachtig vlies breidde zich over de groenachtige oogen uit — de slang was dood.

Voorzichtig kwamen de drie mannen naderbij.

Toen zeide Raffles op zachten toon:

— Nu begin ik toch te begrijpen, waarom Jean de la Hure sprak van de „geheimzinnige beletselen“, welke zich zouden voordoen.

— Ik wist niet dat er op de wereld nog zulke mon-

sters bestonden, zeide Charly, die zich nog nauwelijks van zijn schrik hersteld had en zeer bleek zag.

— Je zult ze dan ook waarschijnlijk niet meer vinden in die streken waar de beschaving reeds is doorgedrongen, of waar althans de blanke den voet heeft gezet, hernam Raffles. Nu begrijp ik ook de aanwezigheid van die geraamten van groote dieren in het ravijn. Zij zijn waarschijnlijk allen ten buit gevallen aan deze twee allervreeselijkste monsters.

— Ik geloof dat niemand in Londen het zou geloven als gij dit kondet vertellen, Mylord, riep Henderson uit, die vol verbazing naar het monster keek, dat zich over een lengte van wel zestig meter op den bodem van het ravijn uitstrekte.

— Dat geloof ik ook niet, Henderson, zeide Raffles glimlachend. Het is jammer dat wij een van deze beestjes niet kunnen medenemen om de waarheid te getuigen, maar daar zij minstens vijftienhonderd kilo wegen, en er wel tien paarden noodig zouden zijn om ze naar onze duikboot te slepen zullen wij ons dat genoeg moeten ontzeggen.

— Zouden de slangen in dat hol hebben thuisgehoord? vroeg Charly.

— Ongetwijfeld. Zij hebben daar waarschijnlijk hun woonplaats, maar ik denk dat dit louter toeval is. Wij zullen maar niet aannemen, dat het twee sprookjesdraken zijn, speciaal aangesteld om den schat te bewaken.

— Maar zouden het de eenige wel zijn? vroeg Charly.

— Ik denk het wel, maar ik weet het niet en daarom zullen wij het aanstonds onderzoeken, antwoordde Raffles.

— Zoude we dat kunnen wagen?

— Het moet wel als we de Gouden Spin willen veroveren. Kom mede, want over eenige uren is het duister. Je hebt immers de touwen bij je, Henderson?

— Ja, Mylord, alles is in orde.

— Voorwaarts dan.

De mannen zetten den tocht door het laatste gedeelte van de kloof voort.

Aan den voet van het groote rotsblok, waarin het hol gaapte, vonden zij de drie geheel vormlooze lijken van de bandieten.

Zoo geweldig was de druk geweest, dat er letterlijk geen enkel been in hun lichaam heel was gebleven.

Raffles en zijn twee metgezellen beklommen niet zonder moeite het smalle en steile pad dat naar het hol voerde.

Zoodra zij dit waren binnengetreten moesten de elektrische zaklantaarns ontstoken worden.

Het hol was vrij laag, maar blijkbaar zeer diep en breed.

Rechts ontdekten zij spoedig de ligplaats van de beide monsterachtige slangen, in de verte schitterde iets.

De drie mannen gingen er voorzichtig op af en ontwaarden een koperen deur, door een aantal stevige bouten afgesloten.

Niet zonder moeite, en met behulp van de meegenomen werktuigen, wist Raffles deze bouten te verwijderen.

Langzaam ging de deur open.

Een vreemdsoortig schouwspel vertoonde zich aan de drie mannen.

Zij bevonden zich in een hol, dat zijn licht ontving door eenige nauwe spleten in de rots.

Er heerschte een groenachtige schemering, maar die toch sterk genoeg was om het wonderlijke gouden voorwerp te onderscheiden, dat zich in een hoek van de grot bevond.

Het was een ruw bewerkte gouden klomp, in den vorm van een spin, en voorzien van acht pooten van hetzelfde metaal.

Om het midden was een snoer van groote diamanten gewonden, en om de pooten kronkelden zich banden van paarlen.

Er viel niet aan te twijfelen — de beide vrienden bevonden zich in tegenwoordigheid van de beroemde Gouden Spin, welke koningin Amagura eeuwen geleden erin had laten brengen.

In een oogwenk was het plan van Raffles gemaakt.

Er viel niet aan te denken dit zware voorwerp langs denzelfden weg naar de duikboot terug te voeren.

Maar de nauwe rotsspleten, die hem bewezen, dat dit hol ook langs een anderen weg te verlaten was, brachten hem op een inval.

Hij haalde de staaf dynamiet te voorschijn, welke hij bij zich had gestokes, deelde ze zorgvuldig in kleine stukken, en legde deze in de rotsspleten, waarbij hij gebruik maakte van Henderson's krachtige schouders.

Met behulp van een electrischen draad werd het dynamiet tot ontploffing gebracht, nadat de drie mannen zich in veiligheid hadden gesteld.

Toen zij het hol weder binnentraden, bemerkten zij dat de ontploffing de scheuren aanzienlijk verwijdd had.

Het licht drong nu met volle stroomen binnen.

— Laten wij ons haasten, zeide Raffles, want als de bandieten over hun eersten schrik heen zijn, zullen zij stellig terugkeeren.

Een stevig touw werd om de Gouden Spin bevestigd.

De drie mannen klommen naar buiten, het touw achter zich aantrekkend, en trokken niet zonder moeite den schat naar buiten.

Het bleek nu, dat zij zich aan het andere uiteinde van de kloof bevonden, op de met gras begroeide helling van een heuvelrug, die langzaam naar de vlakke afdaalde.

Door den kijker kon Raffles duidelijk zien, dat zij hun weg naar de kust aanmerkelijk konden bekorten.

De terugtocht werd aanvaard.

Het was nog niet volkomen duister, toen de drie mannen, met hun schat aankwamen op de plek, waar de „Bruinvisch” voor anker lag.

Gedurende hun tocht hadden de drie mannen, de spin, waarvan Raffles de juweelen had afgenomen, aan een touw achter zich aansleepend, de omgeving zorgvuldig onderzocht, vrezende voor een overval.

Zij konden zich evenwel aan boord van de boot begeben, zonder iets bijzonders te hebben ontdekt.

De Gouden Spin werd aanstonds naar de kajuit gebracht en met doeken bedekt.

Toen Raffles weder in de smalle gang trad, trok de houding van den hond zijn aandacht.

Brain snuffelde brommend heen en weer voor de deur van een weinig gebruikt vertrek, waar de water-vaten stonden opgeslagen, en dat zich dicht bij den achterstevan bevond.

Toen begon het dier met de voorpooten tegen de stalen deur te krabben.

Raffles aarzelde geen oogenblik.

Hij begreep dat hier gevaar school.

Met zijn linkerhand de deur openrukkende, trok hij met de andere zijn revolver.

Bij het licht van een kaars lag in het kleine vertrek een man geknield, blijkbaar verdiept in een of anderen geheimzinnigen arbeid.

Hij keek verschrikt om bij het geluid van de open-gaande deur.

Raffles keek in het bleeke gelaat van professor Nicholson.

Met een gebrul van woede sprong de ellendeling overeind.

Voor Raffles het had kunnen verhinderen bracht hij een fluitje aan den mond en het volgende oogenblik

klonk een schrill gefluit, dat tot ver in den omtrek vernomen moest worden.

Het werd op eenigen afstand dadelijk beantwoord.

Daarop blies Nicholson de kaars uit voor dat Raffles had kunnen schieten.

Hij bukte zich, vatte Raffles om de knieën en deed hem zijn evenwicht verliezen.

Het volgende oogenblik was hij hem voorbijgesneld en de kleine ladder opgevlogen die naar het dek voer.

Daar Henderson op het voordek bezig was wist hij niet zoo spoedig wat er gebeurde.

Wat Charly betreft, deze bevond zich in het salon om zich met den avondmaaltijd bezig te houden.

Binnen enkele seconden waren de vijf bandieten toegesneld en op het dek gesprongen, maar nu begreep Henderson ook zeer goed wat er aan de hand was.

Met een gebrul als van een stier wierp hij zich te midden van de bandieten en greep er twee met beide handen in den nek, en kwakte hunne hoofden met zoo veel geweld tegen elkander dat zij zonder geluid te geven op het dek neervielen.

Zonder zich lang te bezinnen, greep hij een derde om het middel, hief hem boven het hoofd als ware hij een kind, en wierp hem in het water.

Nicholson sloop van achteren op hem toe en wilde hem zijn dolk in den rug stopten, maar Raffles, die op zijn beurt naar het dek was gesneld waar de strijd plaats greep, greep juist bijtijds zijn arm, vatte den ellendeling op en drong hem naar den rand van het dek.

Nicholson trachtte zijn arm te bevrijden, om Raffles den dolk in de borst te stooten, maar deze spande al zijn krachten in, wist den dolk om te keeren en stiet hem den Meester in de zijde.

Met een rochelend geluid stortte de schurk ruggelings in zee.

Nu was het geheele dek gezuiverd, want Henderson had den laatsten bandiet met een stomp in de borst over de reeling gezonden.

Nu waren duidelijk de kreten van Charly te hooren, die beneden was gebleven.

De twee mannen snelden toe.

Zij vonden den jongen man in het ruim van de water-vaten, waar hij bezig was zoo goed mogelijk het lek dicht te houden, hetwelk Nicholson in den stalen wand geboord had.

Als Brain, de hond, den toeleg niet bijtijds ontdekt had, dan zouden de drie mannen op vele mijlen van de kust jammerlijk om het leven zijn gekomen.

Henderson, bekwaam smid als hij was, had het euvel gelukkig spoedig verholpen, terwijl de beide vrienden op het dek de wacht hielden tegen een nieuwen overval.

Deze bleef gelukkig uit.

Een uur later baande de „Bruinvisch“, thans beladen met een waarde van vele duizenden Ponden Sterling, zich een weg door de overhangende takken en bladeren.

Juist toen zij de kreek uitvoer, zagen Raffles en

Charly, die zich aan het dek bevonden, in de verte een groen lichtje, dat zich zeer snel scheen te verwijderen.

Het was het stoomjacht door Nicholson gehoord, en dat thans onverrichterzake terug moest keeren.

Maar wie zou zeggen of de ellendeling zich niet aan boord bevond, bereid om opnieuw het pad van zijn doods vijand te kruisen?

De volgende aflevering (No. 253) bevat:

Het Geheim van den Blinde.

